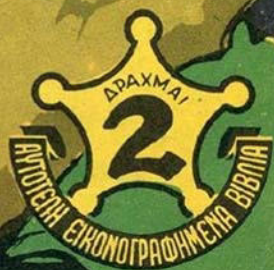

‘Ο παλιός
φίλος

No 178

ΜΙΚΡΟΣ ΣΦΡΙΦΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Αν ήξεραν, τουλάχιστον, που τον πήναν, ίσως να ένεργοῦσαν γιὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ αὐτὲς τὲς τρομερὲς φυλακὲς. Naί, μπορεῖ ὁ Μορρέλ, ὁ ἐφοπλιστὴς, ποὺ εἶχε πολλὲς γνωριμίες, νὰ κατάρθωνε ὥστε νὰ τοῦ δοθῇ χάρις.

Πέρασαν πέντε μῆνες, περὶτον, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ Ναπολέον ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλβία, γύρισε στὴ Γαλλία, ξεσήκωσε τὸ Γαλλικὸ λαὸ σὲ ἕναν πυρετὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ γολγοθὰ τοῦ Βατερλώ...

Ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' ἔφυγε πανικολήγης ἀπὸ τὴ Παρίσι, γιὰ νὰ γυρίσῃ καὶ αὐτὸς ξανά, ἐνῶ ὁ μεγάλος ἐχθρὸς του ἔπαιρνε τὸ δρόμο τῆς παντοπνῆς καὶ τραγικῆς του ἐξορίας πρὸς τὸ νησί τῆς Ἀΐας Ἑλένης.

Ὁ Μορρέλ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πάσχιζε νὰ μάθῃ-πού βρισκοῦταν ὁ Δαντές. Δὲν τὰ κατάρφε ὅμως. Κι' ὅταν ὁ Ναπολέον νικίθηκε στὸ Βατερλώ καὶ ξαναγύρισε ὁ βασιλιάς, ἔχασε, πιά, κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὸν νεαρὸ πλοίαρχό του.

Ὁ ἀπαίσιος Δαγκλάρ, ὁ ὀργανωτὴς τῆς συνωμοσίας ποὺ ὁδήγησε τὸν Δαντές στὴ φυλακὴ, ἔγινε πλοίαρχος τοῦ «Φαρμά», ἀπὸ τὸν Μορρέλ, ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ νεαροῦ πλοιάρχου του. Ὅταν γύρισε ὁ Ναπολέον, φοβήθηκε καὶ κατέφυγε στὴν Ἰσπανία, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐργάζεται κοντὸ οὐ ἕναν ἔμπορο, ουστημένος ἀπὸ τὸν Μορρέλ.

Ὁ Φερνάνδος ἐπιστρατεύθηκε, ὁδηγήθηκε στὸ Βατερλώ καὶ λιποτάκτησε καὶ πήγε στὲς γραμμὲς τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ναπολέοντος, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἔπειτα θριαμβευτὴς στὴ Γαλλία.

Ὁ Βιλαύρ ὁ ἀπαίσιος ἀντείσταγγελέας, μετατέθηκε ἀπὸ τὴ Μασσαλία στὸ Αἶξ, ὅπου παντοφρέθηκε τὴν κόρη τοῦ μαρκησιοῦ Σαιν Μεράν, τὴ Ρενέ.

Ἡ Μερσεντές, ποὺ ἡ θλίψη τὴν τσάκισε μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ ἀγαπημένου της, περιέμενε μάταια τὸ γνωρισμὸ του, μαζὶ μὲ τὸν διστηγισμένον τὸν πατέρα του ποὺ τὸν ζοῦσε ὁ καλὸς Μορρέλ. «Τότερα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ πατέρας τοῦ Δαντές πῆθανε τὴν ἀγκυλιά της, ψευδοῦντας τὸ ὄνομα τοῦ μοναρχικοῦ καὶ χιωμένου τὸν γιου. Ὁ Μορρέλ ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας του.

Ὁ Δαντές εἶχε χάσει τὴ σ' αἰσθησι τοῦ χρόνου. Δὲν μποροῦσε, πιά, νὰ ξεχωρίσῃ τίς μέρες καὶ τίς νύχτες γιὰτί, ἐδῶ κάτω δὲν ἔφθανε οὔτε ἡ παρμακρὴ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλιου.

Τὰ νένεια του μεγάλωσαν καὶ τὰ ρούχα ποὺ φο-

ροῦσε ἔνιναν κοιρέλια. Ἡ αὐγή του, ἑσπάρῃ, μὲ τὸν ἔξω κόσμου, ἦταν τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ φρεγγίτι τῆς πόρτας, ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος τοῦ πετοῦσε κανένα ξεροκόμματο καὶ ἔφριχνε στὴ στάμνα του λίγο νερό.

Στὴν ἀρχὴ τὸν ζοῦσε ἡ ἐλπίδα πὼς ὁ Μορρέλ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα. Μὰ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ἔσβησε. Τὸν κρατοῦσε τῆρα, στὴν ζωὴ, ἡ σκέψι τῆς ἐκδικήσεως. Καταλάβαινε πὼς κάποιοι ἔφτανε αὐτὴ τὴν ἀτιμὴ συνωμοσία. Κάποιος ἡ κάποιοι. Ἐλπερε, λοιπόν, νὰ ἐκδικήσῃ. Ἀν ἤθελε ὁ θεός, μπορεῖ κάποτε νὰ ἔβγαινε ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Μπορεῖ μετὰ δέκα, ἢ εἰκοσι χρόνια. Δὲν τὸν ἐννοιαζε. Ἀρκεῖ νὰ ἔβγαινε. Ὡ... πὼς θὰ χαρόταν ἡ καρδιά του ὅταν θὰ ἔφθανε ἡ στιγμή νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀγνοοῦσους, τοὺς ἀνανδρῶνες καὶ ἀτιμῶνες ἐχθρῶς του! Θὰ ἔφθανε, ὅμως, ποτὲ, ἡ στιγμή αὐτή;

Καὶ ὁ χρόνος κυλοῦσε... κυλοῦσε ἀδυσώπητα, χωρὶς ὁ Δαντές νὰ μπορῇ νὰ τὸν μετοχήσῃ...

Μιά μέρα, καθὼς καθόταν συλλογισμένος, μὲ τὸ κορμὶ στηριγμένον στὸν τοῖχο, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιον θόρυβο πίσω του. Ἡ καρδιά του σκίρτησε παρὰμένα καὶ ἀκούμησε τὸ αὐτὸ του πάνω στ' ἓν πέτρα. Naί, δὲν γελῶταν. Κάποιος χτυποῦσε πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ποιὸς νὰ ἦταν, τάχα;

Ἀρκετὲς ὥρες τὸ χτύπημα συνεχίζονταν. Σὲ μιὰ στιγμή σταμάτησε, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ ἑστιαστικὰ ἀπὸ μερικὲς ὥρες.

Ὁ Δαντές περιέμενε μὲ κοιμένη ἀνάσα. Ἡ ἐλπίδα φτερούγιζε μέσα στὴν καρδιά του. Μηπως... ἐρχόταν κανεὶς ἀπ' ἔξω, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ ἔσκαβε τὸν πέτρινον τοῖχο;

Ξαφνικά, εἶδε μιὰ πέτρα νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ νὰ κατρακινᾷ μπροστὰ στὰ πόδια του. Καὶ τότε, μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ ποὺ σχηματίστηκε, πρὸβαλε ἕνα κεφάλι! Τὸ κεφάλι ἐνὸς γέροντος, μὲ σκελετομένο πρόσωπο, μὲ μακρὰ ἀσπρὴ γενειάδα καὶ μὲ δυὸ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ὅλο πυρετό, μέσα στὸ μωσαϊκόταδο.

Γιὰ μιὰ στιγμή κατὰτῆταν καὶ οἱ δυὸ κατὰπληκτοι, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Στὸ τέλος ὁ γέροντος ρώτησε:

—Ποὺς εἶσαι;

—Ὁ ἀριθμὸς 34, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δαντές, νοιώθοντας μιὰ ἀναισθητὴ συγκίνησι. Κι' εἶπῃ:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀριθμὸς 27.

Ὁ γέροντος σήκωσε μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ Δαντέ. Κότταξε γιὰ μιὰ στιγμή ὀλόγυρα του καὶ ὕστερα κοίνησε μὲ ἀπόγνωσι τὸ κεφάλι του.

—Ἐξανα λάθος, εἶπε καὶ ἀναστενάξε βαθειά.

Ποὺς ἔχει πόσα χρόνια ἔσκαβα αὐτὴ τὴ σήραγγα, γιὰ νὰ βῶν ἔξω... Ὅμως, φαίνεται πὼς ἔκανα κακὸ ἡπολογισμό. Ὅλοι οἱ κόποι μου πήγανε χαμένοι... Εἶμαι καταδικασμένος ν' ἀφήσω τὰ κορμιά μου σ' αὐτὰ τὰ ὑπόγεια τὸν τρελλὼν... Τί κρίμα... Νομίζα πὼς μετὰ τὴν πέτρα αὐτὴ ποὺ γκρέμισα θ' ἀντίκρινα τὸν ἥλιον τῆς ἐλευθερίας... Κι' ὅμως, βοήθηκα στὸ κελλὶ ἐνὸς διανοητισμένου σάν καὶ μένα.

—Ποὺς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ Δαντές.

—Εἶμαι ὁ ἀδελφὸς Φαρὰ. Μ' ἔχλεισαν, ἐδῶ μέσα, γιὰτί εἶχα συνωμοτήσει γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν ἔννοια τῆς Ἱταλίας, ἀπὸ τὸ 1811. Μὲ νομίζουν τρελλὸ καὶ μ' ἔφεραν σ' αὐτὰ τὰ κελλιά. Ἀλλά, εἰς, ποὺς εἶμαι καὶ γιὰτί σὲ κατηγοροῦν;

Για ποιόν ήρθε ο Κόντελ στο ξενοδοχείο ;

ΝΥΧΤΑ, ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΡΑΣΚΕΤ ΤΗΣ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ. Οί τέσσερις μικροί ήρωες του Ουέστ κοιμούνται βαθειά στο ξενοδοχείο όταν, ξαφνικά, ένας πυροβολισμός ταραίζει τη γαλήνη της νύχτας και τους ξυπνά. "Υστερα, τὸ φοβισμένο οὐρλιαχτὸ ἐνὸς σκύλου ἀντηχεί... "Ὁπου νὰ φορέσουν τίς ζῶνες μὲ τὰ πιστόλια τους, τὰ παιδιά, δεύτερος πυροβολισμός ἀκούγεται. Κατεβαίνουν πέντε - πέντε τὰ σκαλιά καὶ βγαίνουν σπὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Μία σκιά τρέχει μπροστὰ τους. Τὴ γνωρίζουν τὰ παιδιά. Εἶναι τοῦ ξενοδόχου. (*)

(*) Ἡ ἱστορία αὐτὴ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΤ ΣΕ ΡΙΦΗ», τὸ 177, μὲ τίτλο : «ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΠΕΙΔΕΙ».

—Τί συμβαίνει; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Κάποιον σκότωσαν! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ἐδῶ πίσω! Ἄκουσα ἓνα γδούπο κι' ἓνα βογγητὸ μετὰ τὸν πρῶτο πυροβολισμό!

Φθάνουν στὴ γωνία, τὰ παιδιά καὶ ὁ ξενοδόχος, στρίβουν καί, δίπλα στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι μιᾶς σκάλας ποὺ ἀνεβαίνει ὡς τὸ μπαλκόνι τοῦ ξενοδοχείου, βρίσκεται ξαπλωμένος καὶ ἐντελῶς ἀκίνητος ἓνας κάου - μπού. Ὁ Τζιμ σκύβει ἐπάνω του, ἐνῶ ἡ Ντιάνα ἀνάβει βιαστικά ἓνα σπέρτο.

—Ὁ! κάνει ὁ ξενοδόχος μὲ ἐκπληξί. Ὁ Ἄρς Κόντελ! Θεέ μου, τί τρομερό!

—Εἶναι νεκρός, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀφοῦ τοὺ πιάνει τὸ σφυγμό. Τὸν γνωρίζεις, μάρμαν;

—Καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν Ἄρς Κόντελ; λέει ἐκεῖνος. Εἶναι ὁ πλουσιώτερος ράντσερ τῆς περιοχῆς.

Ἡ Ντιάνα ἀνάβει καὶ δεῦτερο σπέρτο.

— Δέν εἶναι στά καλά του ὁ κόσμος, λέει ὁ Πεπίτο. Ἔμαθαν πῶς ἦρθε στό Ράσκειτ ὁ Πεπίτο Γκονζάλες κι' ὅμως ἀρχισαν τοὺς σκοτωμούς. Αὐριο θά τοὺς δεῖξω ἐγὼ ποιὸς εἶμαι.

— Παιδιά! λέει ὁ Τοιπιρίπο, λίγο πρὶν οἰσθῇ τὸ σπέρτο τῆς Ντιάνας. Ἐδῶ!

Καὶ τὸ μικρὸ Ἰνδιανάκι δείχνει τὴ σκάλα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀντιχοῦν βήματα πίσω τους καὶ καθὼς στρέφουν τὰ κεφάλια τους, βλέπουν νὰ φθάνη, τρέχοντας, ὁ σερίφης κι' ἓνας κάου-μπὺ πού θά εἶναι αἰγούρα ὁ βοηθός του.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρωτάει.

— Κάποιον ῥκώτσαν, σερίφη, τοῦ λέει ὁ ξενοδόχος. Τὸν Ἄρς Κόντελ.

— Τὸν Ἄρς! κάνει κατάπληκτος ὁ σερίφης. Θεέ μου, γιατί; Μά, τί ζητοῦσε τέτοια ὥρα ἐδῶ, ὁ Ἄρς;

— Πού νὰ ξέρω, σερίφη; λέει ὁ ξενοδόχος.

— Εἰδατε τίποτα παιδιά; ρωτᾷ ὁ σερίφης.

— Ὅχι, κοιμόμαστε ὅταν ἀντίχυσαν οἱ πυροβολισμοί, ἀποκρίνεται ὁ Τζιμ.

— Ἀνάψτε ἓνα σπέρτο, λέει τὸ Ἰνδιανάκι.

Ἡ Ντιάνα ἀνάβει πάλι ἓνα σπέρτο καὶ ὁ Τοιπιρίπο τοὺς δείχνει τὰ σκαλοπάτια. Ὁ Τζιμ πλησιάζει καὶ διακρίνει καθαρά ἰχνη ἀ-

πὸ αἵματα. Καὶ τὰ αἵματα ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἕκτο σκαλοπάτι καὶ κάτω.

— Αὐτὸ σημαίνει, λέει τὸ παιδί, ὅτι ὁ Ἄρς Κόντελ ἀνέβαινε τὶς σκάλες, ὅταν τὸν πυροβόλησαν. Βρισκόταν στὸ ἕκτο ἢ στὸ ἑβδόμο σκαλοπάτι. Μὲ τὸν πρῶτο πυροβολισμό κατρακύλησε τὰ σκαλοπάτια καὶ ὅταν ἔπεσε ο' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο, τὸν πυροβόλησαν γιὰ δευτέρη φορά.

— Ναί, παραδέχεται καὶ ὁ σερίφης τοῦ Ράσκειτ. Αὐτὸ πρέπει νὰ συμβαίνει. Εἶσαι πολὺ παρατήρητικός, Τζιμ Ἄνταμς!

— Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω, παίρνει τὸ λόγο ὁ ξενοδόχος, τί ζητοῦσε τέτοια ὥρα, περασμένα μεσάνυχτα, ὁ Ἄρς Κόντελ ἐδῶ! Γιατί ἀνέβαινε τὶς πίσω σκάλες καὶ δέν μπήκε ἀπὸ τὴν εἰσοδο τοῦ ξενοδοχείου; Τί ἤθελε νὰ κάνει;

— Ἡ πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ εἶναι ἀνοικτή; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Εἶναι κλειστή, ἀλλὰ ἀνοίγει εὐκολα, παιδί μου, γιατί ἔχει καλάσει. Ὅλο λέω νὰ τὴν ἀλλάξω, ἀλλὰ δέν βρίσκω καιρὸ.

— Ποιὸς μένει στὸ ξενοδοχεῖο σου; Ἐχεις πολλοὺς πελάτες;

— Ἀπόψε δέν ἔχω ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς, ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος.

Ὁ Τζιμ στρέφεται πρὸς τὸν σερίφη τοῦ Ράσκειτ.

— Δέν σοῦ φαίνεται παράξενο, τοῦ λέει, αὐτὸ πού ἐγίνε, σερίφη; Ὁ Ἄρς Κόντελ δέν ἦρθε στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ βρῇ τὸν ξενοδόχο, γιατί ἂν συνέβαινε αὐτό, θά ἐμπαινε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα, πού εἶναι ἀνοικτή. Γιὰ ν' ἀνέβη ἀπὸ τὴν πίσω σκάλα, δυὸ λόγοι ὑπάρχουν. Ἡ εἶχε σκοπὸ νὰ κλέψῃ, ἢ νὰ δῇ κάποιον. Ὅμως, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ξενοδόχος, ὁ Κόντελ εἶναι ὁ πλουσιώτερος ράντσερ τῆς περιοχῆς, δέν εἶναι δυνατόν νὰ μπήκε γιὰ νὰ κλέψῃ...

— Ἀσφαλῶς ὄχι, συμφωνεῖ καὶ ὁ σερίφης. Ὁ Κόντελ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς τιμωτέρους κατοίκους τῆς περιοχῆς.

— Ἀλλὰ, οὔτε γιὰ τὸν δεῦτερο λόγο εἶναι δυνατόν νὰ ἦρθε, συνεχίζει τὸ παιδί. Στὸ ξενοδοχεῖο δέν ὑπάρχουν ἄλλοι πελάτες ἐκτὸς ἀπὸ μὰς.

— Μπορεῖ νὰ ἦρθε νὰ δῇ ἐμένα, πετάγεται ὁ Πεπίτο. Ἔμαθε πῶς ὁ θρυλικὸς Γκονζάλες ἦρθε στὸ Ράσκειτ καὶ θέλησε νὰ μὲ συναντήσῃ, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ συγχαρητήρια.

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤ

Στὸ σημερινὸ τεῦχος προσφέρεται τὸ δεῦτερο μέρος τοῦ χάρτη. Ὅταν θ' ἀποκτήσετε καὶ τὰ τέσσερα μέρη, θά ψαλιδίσετε μὲ προσοχὴ τὸ μικρὸ περιθώριο πού ὑπάρχει στὴ μέση τοῦ χάρτη καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφαρμόσετε θά τὸν κολλήσετε πάνω σ' ἓνα λευκὸ χαρτί. Προσέχτε, ὅμως, θά τὸν ψαλιδίσετε μόνον ὅταν πάρετε καὶ τὰ τέσσερα τεμάχια. Ὁ «ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤ», πού θά σὰς βοηθῇ νὰ παρακολουθήτε τὶς μετακινήσεις τῶν τεσσάρων ἡρώων τοῦ Οὐέστ, δέν πρόκειται νὰ δοθῇ ἀλλήλῃ φορά γι' αὐτὸ ὅσοι θέλουν νὰ τὸν ἀποκτήσουν πρέπει, ἀπαραιτήτως ν' ἀγοράσουν καὶ τὰ τέσσερα τεύχη ποὺ τὸν περιέχουν, δηλαδὴ τὰ 177 — 178 — 179 — 180. Μὴν ξεχάσετε νὰ τὸ πῆτε καὶ στοὺς φίλους σας αὐτό, νὰ τὸ ἔχουν ὅπ' ὅσιν γιὰ νὰ προλάβουν ν' ἀγοράσουν τὰ τεύχη πρὶν ἐξαντληθοῦν.

Και ο ζητιάνος του δίνει το χαρτί...

— Και διάλεξε να έρθει μετά τα μεσάνυχτα; του λέει χαμογελώντας η Ντιάνα. Θα μπορούσε να έρθει αύριο, με την ησυχία του.

Ο ξενοδόχος βγάζει το μαντίλι του και σκουπίζει το ιδρωμένο του μέτωπο.

— Αυτός ο κακούργος ο Μάσμπυ έχει χάσει την ούρά του, λέει. Σίγουρα αυτός τον σκότωσε.

— Δεν υπάρχει αμφιβολία πώς τον σκότωσε ο Μάσμπυ, λέει και ο σερίφης. Ποιός άλλος θα μπορούσε να κάνει αυτό το πράγμα;

— Σύμφωνα, λέει το θρυλικό Σπαρτιατόπουλο. Μπορεί να τον σκότωσε ο Μάσμπυ, αλλά πρέπει να μάθουμε για ποιά λόγο ο Άρς Κόντελ θέλησε να μη κρυφά στο ξενοδοχείο, από την πίσω σκάλα. Είμαι οίγουρος πώς αν το μάθουμε αυτό, θα μάθουμε και ποιός τον σκότωσε. Γιατί... ποιός ξέρει, μπορεί να μη τον σκότωσε ο Μάσμπυ. Κανείς δεν μπορεί να είναι οίγουρος.

— Θα αναλάβω εγώ αυτή την υπόθεση Τζιμ Άνταμς, του λέει ο σερίφης και θα κάνω ό,τι μπορώ για ν' ανακαλύψω τον δολοφόνο του Άρς Κόντελ. Πηγαίνετε να κοιμηθείτε, γιατί αύριο έχετε δρόμο.

— Δεν πρόκειται να φύγουμε, σερίφη, του λέει το Έλληνόπουλο.

— Δεν θα φύγετε; Μου είπες πώς σκοπεύεις να πας ως τη Σιέρρα Νεβάδα...

— Δεν βιάζομαι να φθάσω ως τα βουνά της Σιέρρα Νεβάδα, σερίφη. Θα φύγω μόνο όταν βρω τον δολοφόνο του Άρς Κόντελ και... σκοπεύω να βρω και τη σπείρα του Μάσμπυ, όπου και να κρύβεται.

— Μά... θάρρη ο στρατός! του λέει ο σερίφης. Μου τηλεγράφησαν πώς...

— Έγω έχω καθήκον να επιβάλω το νόμο, σερίφη, χωρίς να περιμένω το στρατό.

— Μά... εσύ είσαι σερίφης του Τέξας κι' εδώ είναι Καλιφόρνια, του λέει ανωκλημένος φανερά, ο σερίφης. Δεν έχεις δικαίωμα να επιβάλεις το νόμο στην Καλιφόρνια.

— Άκουσε, σερίφη, του εξηγεί με ψυχρό και κοφτό τόνο, το Έλληνόπουλο. Έκτελέω διαταγές του αρχηγού των σερίφηδων του Τέξας κι' έχω το δικαίωμα να επιβάλω το νόμο στην Πολιτεία του Τέξας, αλλά και σε όλες τις Πολιτείες της Αμερικής, στον Καναδά και στο Μεξικό. Έχω μαζί μου ένα έγγραφο του κάπταιν Κούπερ, αλλά μπορείς να το μάθεις, αν κάνεις ένα τηλεγράφημα στο αρχηγό των σερίφηδων της Καλιφόρνια, για να βεβαιωθείς. Αποφάσισα, λοιπόν, να λύσω το αίνιγμα του Κόντελ και θα προσπαθήσω με κάθε τρόπο ν' ανακαλύψω πού κρύβεται ή σπείρα του Μάσμπυ. Άν θέλεις, με βοηθάς, αν δεν θέλεις...

— Δεν πιστεύω να τσακωθούμε, τώρα, μία και οι δύο μας υποστηρίζουμε το νόμο, λέει

γελώντας ό σεριφής. Θά σέ βοηθήσω να λύσης τό αίνιγμα του Κόντελ και να συλλάβης τόν Μάσμπυ. Την ήμέρα που θά τόν κρεμάσω στην πλατεία του Ράσκετ, θά πιω έξη μπουκάλια ούίσκου, για να γιορτάσω την επιτυχία μου και μαζί μου θά μεθύσουν και όλοι οι κάτοικοι της περιοχής, γιατί ά Μάσμπυ έχει καταντήσει σωστός εφιάλτης για όλους μας.

— Άμίγκο, του λέει ό Πεπίτο, να ξέρης άτι πολύ γρήγορα θά σου παραδώσω δεμένον χειροπόδαρά τόν Μάσμπυ. Να έχης έμπιστοσύνη στόν Γκονζάλες και στόν ήρωικό βοηθό του, τόν Πελεγκρίνο.

— Σερίφη, λέει τό Έλληνόπουλο στόν άνθρωπο του νόμου, πρέπει να παραδώσουμε τόν Άρς Κόντελ στους δικούς του. Θά πάμε μαζί. Ίσως εκείνοι μπορέσουν να μάς πουν για ποιό λόγο βγήκε τά μεσάνυχτα από τό σπίτι του και που είχε σκοπό να πάη.

Ό σεριφής στρέφεται πρς τόν βοηθό του.

— Φουλτον, του λέει, πηγαινε γρήγορα να φέρης ένα άλογο, να φορτώσουμε τό νεκρό.

Δέκα λεπτά αργότερα, ό σεριφής, ό βοηθός του και ό Τζιμ, ξεκινούν για τό ράντς του Κόντελ. Τ' άλλα παιδιά άνεβαίνουν στα ξενοδοχείο να συνεχίσουν τόν ύπνο τους.

Τό ράντς του Κόντελ βρίσκεται στην άκρη του χωριού. Δεν περιγράφεται ή σκηνή που άκολουθεί, όταν ή γυναίκα του Κόντελ και ή μοναχοκόρη του αντικρύζουν τό νεκρό. Ό Τζιμ με τόν σερίφη και τό βοηθό του, προσπαθούν να τούς παρηγορήσουν κι όταν, δυό ώρες αργότερα, ήσυχάζουν κάπως, τό Έλληνόπουλο αποφασίζει να τούς ρωτήσει αν ξέρουν για ποιό λόγο βγήκε έξω ό Άρς Κόντελ.

— Δεν ξέρω, άπαντά ή γυναίκα του με σκυμμένο κεφάλι. Μου είχε πη πως είχε μια δουλειά. Τίποτα περισσότερο.

— Δεν σάς είχε πη τίποτε καμμιά άλλη φορά;

— Όχι, ό άντρας μου δεν μου μιλούσε ποτέ για τίς δουλειές του.

— Έχεις την έντύπωση πως τόν σκότωσε ό Μάσμπυ;

— Μπορεί, άπαντά ή γυναίκα.

Δεν έχει πιά καμμιά άλλη δουλειά ό Τζιμ στο ράντς του Κόντελ και κάνει νόημα

στο σερίφη και τόν βοηθό του, πως είναι καιρός πιά να φύγουν.

— Μην φάχνης να βρής τίποτα, του λέει ό σεριφής. Πίσω από αυτή την ύποθεση κρύβεται ό Μάσμπυ.

— Μήπως ό Μάσμπυ έχει ανθρώπους που τόν υποστηρίζουν στο χωριό;

— Ποιός ξέρει; λέει ό σερίφής. Αυτό τό έχω σκεφθή κι' εγώ.

Σ' ένα σημείο, ό σερίφής με τόν βοηθό του σταματούν.

— Έμεις θά πάμε από δω, λέει στο παιδί.

— Καληνύχτα, σερίφη, του λέει τό Έλληνόπουλο. Άύριο θά έρθω να σε βρω, για να δούμε τί μπορεί να γίνει.

Προχωρεί μόνο του, τώρα, τό Έλληνόπουλο, άργά, με σκυμμένο κεφάλι και βυθισμένο σε σκέψεις. Άναρωτιέται ακόμα μια φορά για ποιό λόγο ό Άρς Κόντελ θέλησε ν' άνεβη στο ξενοδοχείο, από την πίσω σκάλα. Μήπως... ήθελε να δη τόν Ίδιο; Άλλά, για ποιό λόγο; Και... ποιός ήταν εκείνος που τόν παρακολουθούσε και τόν σκότωσε; Τό παιδί δεν μπορεί να πιστέψη πως τόν σκότωσε ό Μάσμπυ...

Ξαφνικά... μια σιγανή και απόμακρη φωνή, λές κι' έρχεται από τόν άλλο κόσμο, φθάνει ως τ' αυτιά του:

— Πρόσεξε, θά σε σκοτώσουν!

Ή μυστηριώδης εξαφάνισι ενός... νεκρού!

ΕΝΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΡΙΓΟΣ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ ΣΤΟ κορμί του Μικρού Σερίφη και κοντοστεκέται. Άκουσε στ' αλήθεια, αυτή τη φωνή, ή μή-

πως ήταν δημιούργημα της φαντασίας του; Όχι, είναι σίγουρος πως την άκουσε. Από πού, όμως, του φώναξαν; Στρέφεται δεξιά και άριστερά του. Δεν βλέπει κανέναν... Δεν διακρίνει καμμιά κίνηση. Όλες οι πόρτες και τά παράθυρα είναι κλειστά. Ή μήπως, εκείνος που του φώναξε βρίσκεται πίσω από κάποιο παράθυρο;

Φθάνουν κοντά στον πεσμένο ράντσερ ..

Τό μυαλό του Έλληνόπουλου μπαίνει σε πυρετώδη κίνηση. Άν του έχει στήσει κανείς παγίδα, θά τον περιμένη στη γωνία του δρόμου. Άποφασίζει να τραβήξη, γιά καλό και γιά κακό, τό πιστόλι του και ν' αλλάξη κατεύθυνση. Κάνει μεταβολή, στρίβει στην πρώτη γωνία αριστερά και τρέχει νά βγῇ πίσω από τή γωνία του προηγούμενου δρόμου. Τρέχει όσο μπορεί πιό άθόρυβα.

Ξαφνικά, μέσα στο θαμπό φῶς τῶν άστρων διακρίνει κάποιον πού προχωρεῖ σκυφτά, στο βάθος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, μ' ἕνα πιστόλι στό χέρι. Τό Έλληνόπουλο εἶναι σίγουρο, τώρα, ὅτι τοῦ ἔχουν στήσει παγίδα! Κι' άν δέν τόν εἰδοποιούσε ἐκεῖνη ἡ άγνωστη φωνή, αὐτή τή στιγμή, ἴσως ἦταν νεκρός...

Κρύβεται πίσω από τόν κορμό ἑνός δέντρου καί περιμένει, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπά γοργά ἀπό τήν άγωνία. Περνοῦν μερικά δευτερόλεπτα πού τοῦ φαίνονται αἰῶνες. Ένα νυχτοπούλι τινάζει τά φτερά του πάνω ἀπό τό κεφάλι του, στά κλαδιά τοῦ δέντρου καί τόν ξαφνιάζει. Έστερα, ἀκούει βήματα καί μιά φωνή, πού λέει:

— Κάπου ἐδῶ πρέπει νά κρύβεται αὐτό τό καταραμένο παιδί... Δέν μπορῶ νά καταλάβω γιάτί σταμάτησε στή μέση τοῦ δρόμου καί γύρισε πίσω...

— Μή φωνάζεις, ἄλθιτε! Λέει μιά ἄλλη θυμωμένη φωνή.

Ξαφνικά, ὁ Τζίμ διαισθάνεται πῶς ὁ κίν-

δυνος βρίσκεται πίσω του. Στρέφεται ἀπὸτομα καί σκύβει. Τήν ἴδια στιγμή, μιά σφαῖρα σφυρίζει ἀνατριχιαστικά πάνω ἀπὸ τό κεφάλι του. Μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία καί μὲ σταθερό χέρι, τό καταπληκτικό παιδί πατάει μιά φορά τή σκανδάλη. Ὁ κάου-μπόυ πού τόν πυροβόλησε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, τινάζεται ἀπὸτομα ὀρθος κι' ὕστερα, πέφτει γιά νά μὴ σηκωθῇ ποτέ πιά!

Δέν κάθεται οὔτε στιγμή στήν ἴδια θέσι, τό παιδί. Τρέχει πρὸς τό μέρος τοῦ κάου-μπόυ πού τόν πυροβόλησε, ἀλλά ἀναγκάζεται νά πέση σ' ἕνα χαντάκι, γιάτί στή γωνία τοῦ δρόμου ἀστράφτει μιά λάμψη καί μιά σφαῖρα περνά πολὺ κοντά του. Δέν ἀργεῖ νά καταλάβῃ ὅτι ἡ θέσι του εἶναι δύσκολη. Δέν γνωρίζει τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ κι' ἔπειτα δέν ξέρεי μὲ πόσους ἀντιπάλους ἔχει νά κάνει.

Βήματα ἀκούγονται, τώρα, πίσω ἀπὸ ἕνα παλιό σπιτί. Οἱ ἀντίπαλοί του σκοπεύουν νά τόν κυκλώσουν. Φοδᾶται νά σηκωθῇ ἀπὸ τό χαντάκι γιάτί, ὁ ἄνθρωπος πού τόν πυροβόλησε, θά βρίσκεται ταμπουρωμένος καί μὲ τό πιστόλι ἑτοιμο νά τόν πυροβολήσῃ ξανά. Έπεσε, χωρίς νά τό καταλάβῃ, μέσα στο δόκανο τῶν κακούργων. Μόνο μ' ἕναν τρόπο μπορεῖ νά γλυτώσῃ. Μὲ τή βοήθεια τοῦ σερίφη καί τῶν φίλων του.

Δέν προλαβαίνει νά κάνει αὐτή τή σκέψη, ὅταν ἀκούγονται πυκνοὶ πυροβολισμοὶ κι' ὁ

στερα ή γνωστή φωνή του Πεπίτο:

- Έδώ Γκονζάλες! Πίσω και σās έφαγα τ' αυτιά!

Πέντε λεπτά αργότερα, ακούγεται και ή φωνή του σερίφη:

- Τζιμ Άνταμς! Τζιμ Άνταμς!

Ό Τζιμ ογκώνεται από τόν χαντάκι που βρίσκεται τόσο ώρα κρυμμένος.

- Έδώ είμαι, σερίφη, λέει.

Ό σερίφη και ό βοηθός του, με τὰ πιστόλια στα χέρια, καθώς και οί φίλοι του Τζιμ, τρέχουν κοντά του.

- Είσαι καλά; ρωτά με αγωνία ή Ντιάνα. Άκούσαμε πυροβολισμούς, καταλάβαμε ότι κάτι συμβαίνει και τρέξαμε.

- Εύτυχώς, δέν έπαθα τίποτε, λέει τó παιδί και ξεσκονίζεται.

- Πώς ήταν δυνατόν νά πάθης, αφού έχεις ένα φίλο που τόν λένε Γκονζάλες; τού λέει ό κωμικός βοηθός του.

- Είσαι τυχερός, τού λέει ό σερίφη. Έγώ με τόν βοηθό μου ακούσαμε τούς πυροβολισμούς, όταν κοντεύαμε νά φθάσουμε στό γραφείο, αλλά δέν μπορέσαμε νά σέ βοηθήσουμε, γιατί στή γωνία βρίσκονταν δυό κακούργοι, που μās πυροβολούσαν και αν ξεμυτίσαμε θά μās σκότωναν.

- Έγώ στάθηκα τυχερός, με τή βοήθεια του Θεού, λέει τó παιδί, αλλά κάποιος από τούς αντιπάλους μου στάθηκε άτυχος. Βρίσκεται αή ή τσιγιμή νεκρός, πίσω από εκείνον τόν θάμνο.

Προχωρούν και οί τέσσερις πρós τó θάμνο, αλλά όταν φθάνουν εκεί, δέν βρίσκουν παρά μοναχά ίχνη αίματος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

κυκλοφορεί κάθε δεύτερο Σάββατο, τώρα. Σέ κάθε τεύχος του θά θρίσκετε και μία συναρπαστική αότοελη περιπέτεια του Ούέστ. Ό ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ είναι τó συμπλήρωμα του ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗ.

- φαίνεται πώς τόν τραυμάτισες και κάταφερε νά ξεφύγει, λέει ό σερίφη.

- Αδύνατον! κάνει με βεβαιότητα ό Μικρός Σερίφη. Είμαι σίγουρος πώς τόν σκότωσα. Κάποιος θά πρέπει νά τόν πήρε.

Άπό τó αντικρινό βουνό διακρίνεται τó πρώτο θαμπό φώς τής αύγης.

- Μπορεί νά τόν πήραν, λέει ό σερίφη. Φοβάμαι, όμως, ότι ό Μάσμπυ θά εκδικηθή σκληρά τó χωριό, έπειδή τού σκοτώσαμε έναν σύντροφό του.

- Σερίφη, τού λέει ό Τζιμ, συμβαίνουν πολλά παράξενα πράγματα σ' αυτό τó χωριό.

- Δέν σέ καταλαβαίνω, Τζιμ Άνταμς, λέει ό σερίφη. Τι έννοεις;

- Άν μου είχαν στήσει παγίδα οί άνθρωποι του Μάσμπυ, σημαίνει ότι ήξεραν πώς είχα πάει στό ράντς του Κόντελ και γύριζα.

- Μπορεί νά βρίσκονταν στό χωριό και νά σέ είδαν νά πηγαίνης στό ράντς μαζί μας.

Ό Τζιμ κουνάει πολλές φορές τó κεφάλι του.

- Μου κάνει έντύπωση, λέει γιατί νά στήσουν παγίδα ειδικά σέ μένα. Ό Μάσμπυ, δέν μπορεί νά ξέρη ποιός είμαι...

- Σέ είδε τó απόγευμα, Τζιμ Άνταμς. φαίνεται πώς έχει κάποιον άνθρωπο δικό του στό χωριό και σέ παρακολούθησε.

- Κάτι άλλο μου κάνει έντύπωση, λέει τó Έλληνόπουλο. Ό Μάσμπυ θά πρέπει νά μετακινείται με άλογα, δέν είν' έτσι;

- Και βέβαια, άπαντá ό σερίφη.

- Δέν σου φαίνεται παράξενο ότι δέν ακούστηκε κανένα ποδοβολητό; Αυτό σημαίνει ότι οί άνθρωποι του Μάσμπυ δέν έφυγαν. Σημαίνει πώς βρίσκονται στό χωριό.

- Μπορεί νά είχαν τ' άλογά τους κρυμμένα σέ καμιά κοντινή χαράδρα, έξω από τó χωριό, Τζιμ Άνταμς και νά πήγαν με τὰ πόδια τους ώς εκεί.

- Άν συνέβαινε αυτό, θά πρέπει νά πήραν και τó νεκρό σύντροφό τους μαζί.

- Και βέβαια.

Ό Τζιμ στρέφεται πρós τόν Πεπίτο.

- Πήγαινε γρήγορα νά φέρης τόν Μπικ, τού λέει.

Ένα γαύγισμα ακούγεται πίσω του. Ό δεύτερος βοηθός του Πεπίτο δίνει τó παρόν.

- Άν οί άνθρωποι του Μάσμπυ έφυγαν και πήραν και τó νεκρό μαζί τους, λέει ό Τζιμ, ό Μπικ θά βρῇ τὰ ίχνη τους.

Όμως, ό γυμνασμένος σκύλος του Πεπίτο χάνει τὰ ίχνη τών κακούργων μέσα στό

χωριό. Αυτό σημαίνει πώς δεν βγίκαν έξω. 'Ο Τζιμ, μάλιστα, παίρνει τὸν Τσιπιρίπο καί, καθάλλα στ' ἄλογά τους, κάνουν μιὰ μακρυνή βόλτα, γύρω ἀπὸ τὸ Ράσκετ. Πάνω στὸ ἔδαφος δὲν διακρίνονται φρέσκα ἱκνη ἀπὸ ὄπλεις ἀλόγων.

Γυρίζουν στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη, ὅπου περιμένουν ἡ Ντιάνα καὶ ὁ Πεπίτο.

— Σερίφη, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ νεκρὸς δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ χωριό.

— Δὲν... βγήκε; ρωτᾷ παραξευεμένος ὁ σερίφης.

— Όχι. Εἶμαι βέβαιος πώς, ἀν ὑπάρχει μιὰ σπεῖρα τοῦ Μάσμπυ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, ὑπάρχει ἄλλη μιὰ μέσα. Ἄκουσε τί θὰ γίνῃ. Θὰ ἐπισκεφθοῦμε ἐγὼ καὶ σὺ ὅλα τὰ σπίτια καὶ θὰ φάξουμε στὸ καθένα, μήπως βρούμε τὸ νεκρὸ κακοῦργο.

— Ἄς μὴ χάνουμε τότε καιρό, λέει ὁ σερίφης καὶ σηκώνεται.

Ὡς τὸ μεσημέρι γυρίζουν ὅλα τὰ σπίτια, οἱ δυὸ σερίφηδες, ἀλλὰ δὲν βρίσκουν τίποτε. Ἐπισκέπτονται καὶ τὸ νεκροταφεῖο. Δὲν ὑπάρχει κανένας φρεσκοκαμμένος τάφος.

— Πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται αὐτό, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν ἔχουν κρύψει τὸ νεκρὸ;

— Μήπως ζωντάνεψε; λέει ὁ Πεπίτο τὴν ἐξυπνάδα του.

Γυρίζουν ξανά στὸ γραφεῖο. Ὁ Τζιμ εἶναι πολὺ κακόκεφος καὶ στενοχωρημένος. Ἐχει ἀντιμετωπίσει πολλὰ μυστήρια καὶ πολλοὺς κινδύνους, ὡς τώρα, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά, τὸ μυστήριο ποὺ ἀντιμετωπίζει, τοῦ φαίνεται πολὺ βαθύ. Ἐπειτα, ἀρχίζει νὰ φοβάται. Γιατὶ καταλαβαίνει πώς ἔχει νὰ κάνει μὲ πολλοὺς καὶ ὁράτους ἀντιπάλους, ποὺ μπορεῖ νὰ ξεφουτρώσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπροστά του.

— Πάμε παιδιά, λέει στοὺς φίλους του. Δὲν κοιμηθήκαμε ἀπόψε καὶ πρέπει, μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ πάρουμε κανέναν ὕπνο. Σερίφη, θὰ περάσω τὸ ἀπόγευμα νὰ σὲ δῶ.

— Τζιμ Ἄνταμς, τοῦ λέει ἐκεῖνος, μόνο ὅταν ἔρθῃ ὁ στρατὸς θὰ ἡσυχάσῃ τὸ Ράσκετ. Φοβάμαι πώς, τώρα, μονόχοι μας καθὼς εἶμαστε, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα.

— Δὲν εἰσαίτε μονάχοι σας, λέει ὁ Πεπίτο. Εἶναι καὶ ὁ Γκονζάλες μαζί σας, σεβιόρ. Μὴ φοβόσαστε, λοιπόν.

Ὁ ζητιάνος τῆς πλατείας καὶ τὸ σημεῖωμα τῆς κοπέλλας

ΞΥΠΝΟΥΝ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΖΙΜ ρωτᾷ τοὺς φίλους του νὰ τοῦ ποῦν τὴ γνώμη τους γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια ποὺ ἀντιμετωπίζουν.

Ὁ Πεπίτο, ὅπως πάντα, λέει κουταμάρες. Ὁ Τσιπιρίπο εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ Ἑλληνόπουλο, πὼς ὁ κίνδυνος ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ εἶναι μεγάλος.

— Τὴν ἴδια γνώμη ἔχω κι' ἐγὼ, λέει ἡ Ντιάνα. Ἐχω τὴν ἐντύπωση, Τζιμ, πὼς ὁ σερίφης τοῦ Ράσκετ εἶναι ἠλίθιος. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς προσφέρῃ καμμιά βοήθεια.

— Κι' ἐμένα δὲν μοῦ γέμισε τὸ μάτι ἀπὸ τὴν ἀρχή, Ντιάνα. Ζηλεύει ἐπειδὴ ἀνακατεύθηκα κι' ἐγὼ δ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ περιοριζέται τὸ στρατὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ στρατὸς, ὅμως, μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Μάσμπυ θὰ ἔχῃ κάνει τὴ δουλειά του. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ παραξευεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλα, Ντιάνα, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Κόντελ. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιό λόγο ἤθελε νὰ μῇ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

— Γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὸν ξενοδόχο, ποὺ θὰ κοιμόταν στὴν εἴσοδο! λέει ὁ Πεπίτο, τὸ ξεφτέρει.

— Περιμένετε ἐδῶ, παιδιά, λέει ὁ Τζιμ καὶ σηκώνεται. Ἐχετε τὸ νοῦ σας, γιατί ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου μπορεῖ νὰ μᾶς παραμονεύῃ σὲ κάθε μας βῆμα. Θὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμή ὡς τὸ σερίφη κι' ὕστερα θὰ πάω ξανά στὸ ράντς τοῦ Κόντελ. Ἐχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια, χθὲς τὸ βράδυ.

Φοράει τὸ κοπέλο του, τὸ παιδί καὶ βγαίνει. Καθὼς διασχίζει τὴν πλατεία, βλέπει ἕναν ζητιάνο νὰ τοῦ ἀπλῶνῃ τὸ χέρι. Ὁ Τζιμ βγάζει ἕνα νόμισμα καί, τότε, ἀκούει παραξευεμένος τὸν ζητιάνο νὰ τοῦ λέν.

— Πάρε τὸ χαρτί ποὺ κρατῶ στὸ χέρι μου, παιδί μου καὶ διάβασέ το στὸ δωμάτιό σου,

Ξαφνικά, μιά μαύρη σιλουέτα κάνει τήν εμφάνισί της...

για να μη σε δῇ κανείς και βρω τον μπε-
λα μου. Να κάνης ὅ,τι σου γράφει... Πρό-
σεξε γιατί κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ κοριτσιοῦ.
Μὴ λὲς τίποτα σὲ κανέναν. Σὲ κανέναν ἀ-
πολύτως!

Ὁ Τζιμ, μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα, τοῦ δι-
νει τὸ νόμισμα, παίρνει τὸ χαρτάκι και τὸ
κρύβει στὴν παλάμη του. Ὑστερα συνεχί-
ζει τὸ δρόμο του, στρίβει στὴν πρώτη γωνία,
κάνει ἕναν κύκλο και φθάνει στὸ ξενοδο-
χεῖο.

— Γύρισε κιόλας; τὸν ρωτᾷ παραξενε-
μένη ἡ Ντιάνα.

— Δὲν πῆγα οὔτε στὸ σερίφη, οὔτε στὸ
ράντς τοῦ Κόντελ, λέει τὸ παιδί. Ἕνας ζη-
τιάνος, στὴν πλατεία, μοῦ ἔδωσε ἕνα καρ-
τί και μὲ παρακάλεσε νὰ τὸ διαβάσω κρυφά,
ὥστε νὰ μὴ μὲ δῇ κανείς. Εἶμαι περίεργος
νὰ δῶ τί γράφει. Κλειδῶσε τὴν πόρτα, Τσι-
πιρίπο.

Ὁ Τσιπιρίπο κλειδώνει τὴν πόρτα και ὁ
Τζιμ βγάζει ἀπὸ τὴν παλάμη του τὸ τσαλα-
κωμένο χαρτάκι, πού εἶναι πυκνογραμμένο
και διαβάζει:

«Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Κόντελ. Ξέρω γιὰ
ποῖό λόγο, ὁ πατέρας μου, ἀνέβαινε ἀπὸ
τὴν πίσω σκάλα τοῦ ξενοδοχείου. Ἦθελε
νὰ βρῇ εσένα, Τζιμ Ἄνταμς και νὰ σου πῇ
κάτι σπουδαῖο. Προχθὲς δὲν μίλησα, γιατί
δὲν ἤξερα, ἀλλὰ τώρα ξέρω, γιατί καθὼς ἔ-
φακνα μὲσα στὸ γραφεῖό του, βρήκα ἕνα
χαρτί πού γράφει πάρα πολλά... Γνωρίζω
ἕνα τρομερὸ μυστικὸ και πρέπει νὰ τὸ μά-
θης κι' ἐσύ. Στὸ σερίφη τοῦ Ράσκετ δὲν ἔ-
χω ἐμπιστοσύνη, εἶναι ἐπιπόλαιος και ἡλί-
θιος. Ἐπειδὴ μὲ παρακολουθοῦν και δὲν
μπορῶ νὰ ἔρθω στὸ ξενοδοχεῖο σου, θὰ γί-
νῃ τὸ ἐξῆς: Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πρέπει νὰ
ἔρθης πίσω ἀπὸ τὸ ράντς μου, ἐκεῖ πού ἀρ-
χιζει τὸ μεγάλο δάσος. Νὰ ἔρθης μόνος
σου, γιὰ νὰ μὴ σε δῇ κανείς. Ἐκεῖ θὰ σε
συναντήσω. Πρόσεξε γιατί ἡ ζωὴ μου, ἀλ-
λὰ και ἡ δική σου κινδυνεύει. Μὴν πῆς σὲ
κανέναν τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ τὸ σημεῖο.
μα... Θὰ ἔρθω ὅπωςδήποτε τὸ βράδυ...»

Τὰ παιδιά κυττᾶζονται ἀναμεταξύ τους.

— Ἐπιτέλους! λέει ὁ Τζιμ. Βρήκαμε μὴ
ἀκρι τοῦ μυστηρίου. Παιδιά, τὸ βράδυ, θὰ
πάω στὸ δάσος νὰ συναντήσω τὴν κόρη τοῦ
Κόντελ.

— Μήπως... εἶναι παγίδα; λέει ἡ Ντιά-

να. Θάταν καλύτερα νὰ ἐρχόμαστε κι' ἐ-
μεῖς μαζί σου, Τζιμ.

— Ὁχι, Ντιάνα, γιατί θὰ μᾶς πάρουν εἰ-
δοποι. Καλύτερα νὰ πάω μόνος μου. Ἐσεῖς
θὰ μείνετε ἐδῶ, ὑπάρχει κίνδυνος και γιὰ
σας και ὁ ἕνας πρέπει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλ-
λο. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ἡ γυναίκα και ἡ κό-
ρη τοῦ Κόντελ κάτι ἤξεραν, ἀλλὰ δὲν ἤθε-
λαν νὰ μιλήσουν. Γι' αὐτὸ πιστεύω πὼς δὲν
πρόκειται γιὰ παγίδα.

— Θὰ πρέπει νὰ μάθουμε κάτι γι' αὐτὸν
τὸ ζητιάνο, λέει ὁ Τσιπιρίπο.

— Ναί, Τσιπιρίπο, αὐτὸ πού λὲς εἶναι πολὺ
σωστό. Θὰ ρωτήσω μὲ τρόπο τὸν μπάρμαν
νὰ μοῦ πῇ.

— Δὲν θὰ πῆς τίποτε στὸ σερίφη, γι' αὐτὸ
τὸ σημεῖωμα; λέει ἡ Ντιάνα.

— Ὁχι, Ντιάνα. Ὁ ζητιάνος μὲ παρακά-
λεσε νὰ μὴν πῶ τίποτα σὲ κανένα. Τὸ ἴδιο
μὲ συμβουλεύει νὰ κάνω και ἡ κόρη τοῦ
Κόντελ.

Ἀργότερα, δταν πιά ἔχει σκοτεινιάσει,
τὰ τέσσερα παιδιά κατεβαίνουν στὸ μπάρ
και ὁ μπάρμαν, μὴ και δὲν ὑπάρχουν πελά-
τες στὸ μπάρ, τοὺς ἐτοιμάζει τὸ φαγητό.

— Μπάρμαν, τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμὴ, τὸ
Ἑλληνόπουλο. Εἶδα τὸ ἀπόγευμα ἕναν ζη-
τιάνο στὴν πλατεία και μοῦ φάνηκε πολὺ ὁ-
ποπτος. Μήπως εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Μάσμπυ;

— Ὁ γέρο Τίγκετ; λέει ὁ μπάρμαν. Ποῦ
νὰ ξέρω, παιδί μου. Δὲν πιστεύω, ὅμως.
Εἶναι τώρα και χρόνια πού ζητιανεύει στὴ
γύρω περιοχὴ.

Ὁ μπάρμαν γυρίζει στὸν μπάγκο του
και τὰ παιδιά τρῶνε ἥσυχα τὸ φαγητό τους.
Ὅταν τελειώνουν, τὸν καληνυχτίζουν και
ἀνεβαίνουν στὸ δωμάτιό τους. Σὲ λίγο, βα-
θειὰ σιωπὴ πέφτει πάνω στὸ χωριό. Οἱ κά-
τοικοί του κλειδώνονται ἀπὸ νωρὶς στὰ σπι-
τια τους ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Μάσμπυ και κλεί-
νουν πόρτες και παράθυρα. Ὅς και οἱ σκύ-
λοι, ἀκόμα, φοβοῦνται νὰ γαυγίσουν.

Εἶναι περασμένη ἡ ὥρα, δταν τὸ Ἑλλη-
νόπουλο ἀποφασίζει νὰ φύγῃ. Οἱ φίλοι του
περιμένουν ζῦπνιοι.

— Κοιμηθεῖτε, τοὺς λέει τὸ παιδί και κλει-
δῶστε τὴν πόρτα. Θὰ κατέβω ἀπὸ τὴ σκάλα
τοῦ μπαλκονιοῦ, γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρῃ εἰδοσι
ὁ μπάρμαν.

— Τζιμ, τοῦ λέει ἡ Ντιάνα, ἴσως κάνεις ἀ-
σχημα πού δὲν παίρνεις ἕναν ἀπὸ μᾶς μα-

ζί σου. Σε παρακαλώ να προσέχης πολύ.

— Μήν ανησυχής, τής λέει το Έλληνό-
πουλο, χαμογελώντας, για να τής δώσει θάρ-
ρος. Σε μία ώρα, το πολύ, θα βρίσκωμαι έ-
δώ.

— Θάπρεπε να με πάρης μαζί σου, του
λέει ο Πεπίτο. Χωρίς τόν Γκονζάλες δεν
πρόκειται να καταφέρης τίποτα, σου το λέω
έγώ.

Ό Τζιμ έπιθεωρεί το πιστόλι του, γεμί-
ζει τις τσέπες του με σφαίρες και άφου πα-
ρακαλεί τούς φίλους του να κοιμηθούν, ά-
νοίγει άθόρυβα την πόρτα και βγαίνει.
Φθάνει ως την μπαλκονόπορτα, πατώντας
στις μύτες των ποδιών του, άφουγκράζεται
για λίγο, την άνοίγει, ρίχνει μια ματιά όλό-
γυρα του, δεν βλέπει κανέναν και κατεβαί-
νει.

Δεν έχει φεγγάρι, αλλά ή βραδυά είναι
όλοκάθαρη. Διασχίζει την πλατεία και κα-
τευθύνεται προς το ράντς του Κόντελ. Σε
λίγο, οι μπότες του χώνονται στο παχύ χορ-
τάρι ενός λιθαδιού. Το ράντς βρίσκεται δε-
ξιά του κι ένα του παράθυρο είναι φωτισμέ-
νο.

Το δάσος απέχει πεντακόσια μέτρα μα-
κριά του. Μοιάζει σαν ένα οκοῦρο, απέ-
ραντο όγκο.

Στέκεται για μια στιγμή δίπλα σ' ένα θά-
μνο. Αὐτή ή απόλυτη ήσυχία τόν χτυπάει
στο νεῦρο. Για μια στιγμή, του περνά από
το νου ή σκέψη μήπως του έχουν στήσει πα-
γίδα. Άλλά, πώς είναι δυνατόν να του στή-
ση παγίδα ή κόρη του Κόντελ, που σκότω-
σαν τόν πατέρα της;

Παίρνει μια βαθειά ανάσα και συνεχίζει
το δρόμο του για το δάσος. Θ' απέχη κά-
που πενήντα μέτρα, όταν, σε μια στιγμή,
βλέπει έναν οκοῦρο όγκο να βγαίνει μέσα
από τούς θάμνους και να έρχεται προς το
μέρος του. Δεν άργει να καταλάβη πως
πρόκειται για μια άλεπού. Είναι τόσο πολυ-
τρομοκρατημένη που, οχεδόν, πέφτει επά-
νω του.

Ξαφνικά, το έξυπνο, το παρατηρητικό
και πονηρό παιδί, που ό κάπταιν Κούπερ το
έχει ονομάσει δεῦτερο Όδυσσέα, βάζει μια
σκέψη στο νου του. Για να βγῇ ή άλεπού
τρομοκρατημένη από το δάσος, σημαίνει ή-
τι κάποιος βρίσκεται στο δάσος. Μήπως...
του έχουν στήσει παγίδα, όπως φοβήθηκε ή
Ντιάνα;

Κοντοστέκεται λιγάκι, κυττάζει γύρω του
και, άντί να προχωρήση προς το δάσος, ά-
ποφασίζει να πάη προς τ' άριστερά, που βρί-
σκονται μερικοί θάμνοι. Στρέφεται προς
τά εκεί... αλλά βλέπει μια ανθρώπινη σι-
λουέττα να όρθώνεται...

Χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό, το Έλ-
ληνόπουλο τραβάει το πιστόλι του και πέ-
φτει κάτω, πάνω στο παχύ χορτάρι. Την ι-
δια στιγμή, ένας πυροβολισμός άντηχεί και
ή σφαίρα περνά πολύ κοντά του, βουίζον-
τας σαν θυμωμένη σφήκα.

«Παγίδα!» λέει με το νου του, χωρίς να
χάση την ψυχραιμία του, ενώ το αίμα του
βράζει από τόν πυρετό τής άγωνίας. «Έίχε
δίκιο ή Ντιάνα. Έπεσα μέσα σε παγίδα!»

Για να γυρίση πίσω, του είναι άδύνατο,
γιατί ό χώρος είναι άκάλυπτος και οι αντί-
παλοί του θα τόν σκοτώσουν με όλη τους
την άνεση. Κάτι πρέπει να κάνη όμως. Δεν
μπορεί να μείνη εκεί.

Παίρνει μερικές στροφές με το κορμί
του, φθάνει πίσω από έναν θάμνο και άνα-
σπώνει το κεφάλι του. Όχι μόνο από το
μέρος των θάμνων, αλλά και από το αντί-
θετο μέρος, βλέπει δυό σιλουέττες να πλη-
σιάζουν.

Δεν διστάζει ούτε στιγμή, το παιδί. Ά-
ριστος σκοπευτής καθώς είναι, σημαδεύει
τόν ένα, πατάει τη σκανδάλη και άμέσως
μετά σημαδεύει και τόν δεῦτερο. Τόν πρώ-
το τόν πετυχαίνει, γιατί τόν βλέπει να πέ-
φτη ανάσκελα και να μένη ακίνητος. Ό άλ-
λος παίρνει μερικές τούμπες και κρύβεται
πίσω από ένα πεζούλι. Φαίνεται πως δεν
τόν πέτυχε.

Προς τα εκεί άποφασίζει να κατευθυνθή
το παιδί. Αρχίζει να έρπη μέσα στο παχύ
χορτάρι. Και τότε, άκούει μια φωνή από το
δάσος:

— Άν σās ξεφύγη το παιδί, θα σās οκο-
τώσω όλους! Να μη με λένε Μάσμπυ!

«Ώστε έτσι!» λέει με το νου του το
παιδί. «Είναι δουλειά του Μάσμπυ, αυτή ή
παγίδα. Ό Μπάσμπυ με παρέσυρε με τόν,
ζητιάνο και τώρα βρίσκομαι κυκλωμένος ά-
πό παντού. Έλπίζω οι φίλοι μου και ό σε-
ρίφης του Ράσκετ ν' άκούσουν τούς πυρο-
βολισμούς και να έρθουν να με βοηθή-
σουν».

Συνεχίζει να έρπη προς το μέρος του
κάου-μπού που πυροβόλησε και τόν είδε

νά πέφτη, γιατί καταλαβαίνει πώς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἀφύλακτο.

Ξαφνικά... σὲ ἀπόστασι δυὸ μέτρων, κάποιος ξεπετάγεται μπροστά του. Ὁ Τζιμ δὲν τὸν πυροβολεῖ. Πέφτει ἐπάνω του καὶ ἡ γροθιά του ὅμοιο ἐμβολο, τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι καὶ τὸν κάνει νὰ ζαλιστῇ καὶ νὰ βογγήσῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Μὲ μιὰ δευτέρη γροθιά, πέφτει σὲ βαθύ ὕπνο, πάνω στὸ μαλακὸ κρεβάτι τῆς χλόης...

Ὁ κλοιὸς τοῦ θανάτου σφίγγει τὸ Ἑλληνόπουλο

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ αὐτό, πέφτει σ' ἓνα χαντάκι καὶ τρέχει πρὸς τὰ δυτικά. Δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ σ' ἓνα μέ-

ρος ποὺ ὑπάρχουν θάμνοι καὶ πέτρες, δίπλα ἀπὸ τὸ δάσος. Σκοπεύει νὰ φθάσῃ στὸ δάσος, ὁπότε οἱ κακοῦργοι θὰ χάσουν τὰ ἱκνη του, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθόλου εὐκολο αὐτό, γιατί δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ δάσους βρίσκονται ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του. Ἡ πρώτη σφαῖρα ποὺ τοῦ στέλνουν περνάει τόσο κοντὰ στὸ αὐτί του, ποὺ τὸν ξεκουφαίνει. Ἀναγκάζεται νὰ πάρῃ μερικὲς τοῦμπες καὶ νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα.

Ἀλλὰ, οὔτε κι' ἐδῶ βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια, τὸ παιδί, γιατί ἀπὸ τὸ λιθάδι βλέπει μερικὲς σκιὲς νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του. Ἀναγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ μιὰ, δύο φορές. Ὑποτοκὸ οὐκ οὐκ τὸ κεφάλι καὶ γεμίζει τὸν ἀδειο μύλο του μὲ καινούργιες σφαῖρες.

Ξαφνικά, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ πολὺ κοντὰ του καὶ νοιώθει ἓνα τσοῦζιμο στὸ ἀριστερὸ του μπράτσο. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στρέφει τὸ πιστόλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν πυροβόλησε καὶ πατάει τὴ σκανδάλη. Ὁ ἀντίπαλός του, ἕνας γίγαντας ὡς ἐκεῖ πάνω, πετάει τὸ πιστόλι, πιάνει τὴν κοιλιά του, ξεφωνίζει σὰν Ἴνδι-άνος, παίρνει δυὸ στροφές κι' ὕστερα κα-

τρακυλάει στὸν κατήφορο.

Ἀφίνει τὴ θέσι του τὸ παιδί καὶ κρύβεται, τώρα, μέσα σὲ μιὰ λακκούβα. Γύρω-γύρω ὑπάρχουν πέτρες καὶ μικροὶ θάμνοι. Τὸ χέρι του τὸν τσοῦζει καὶ τὸ αἷμα ποτίζει τὸ μανίκι του. Εὐτυχῶς, δὲν τραυματίσθηκε σοβαρά.

— Τὸν ἔχουμε κυκλώσει, Μάσμπυ! ἀκούει μιὰ φωνή. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς γλυτώσῃ. Βρίσκεται μέσα στοὺς θάμνους. Πρὸ σέχετε μὴν πεταχθῇ πρὸς τὸ δάσος καὶ τὸν χάσουμε.

— Μὴ φοβόσαστε, τὸ δάσος τὸ κρατᾷμε καλά, ἀπαντᾷ μιὰ φωνή ποὺ ὁ Τζιμ καταλαβαίνει ὅτι θ' ἀνήκει στὸν Μάσμπυ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο περνᾷ τὴ γλῶσσα του πάνω ἀπὸ τὰ ξεραμένα του χεῖλη. Διψᾷ τρομερὰ καὶ θὰ ἔδινε ὅ,τι μπορούσε, γιὰ ἓνα παγούρι νερό. Ἡ καρδιά του χτυπᾷ μὲ τόση δύναμη, ποὺ τοῦ πονᾷ τὸ στήθος. Βρίσκεται σὲ τρομερὰ δύσκολη θέσι, τὸ παιδί, ἀλλὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του. Ὁ πατέρας του, τοῦ ἔλεγε συχνά, πὼς τὸ πιὸ μεγάλο ὄπλο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ στίς πιὸ δύσκολες καὶ δραματικὲς περιπτώσεις, εἶναι ἡ ψυχραιμία.

«Ὅπου νὰ εἶναι, θὰ ἔρθουν οἱ φίλοι μου νὰ μὲ βοηθήσουν, λέει μὲ τὸ νοῦ του. Θὰ φθάσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μαζὶ μὲ τὸ σερίφη. Ἀρκεῖ νὰ μπορέσω νὰ κρατήσω λίγο ἀκόμα μακριὰ τοὺς ἀντιπάλους μου».

Δὲν μπορεῖ νὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκεται γιατί αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ θάνατο. Ἀκούει βήματα καὶ φωνὲς ἀπὸ κάθε σημεῖο, ὁλόγυρά του. Οἱ ἀντίπαλοί του, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μάσμπυ, πιάνουν τίς θέσεις τους. Καί, ὅπως ὑπολογίζει τὸ παιδί, δὲν εἶναι λίγοι. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι.

— Τζιμ Ἀνταμς! ἀκούει μιὰ φωνὴ μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολουθεῖ γιὰ λίγο. Παραδῶσου, γιατί καμμιά δύναμη στὸν κόσμο δὲν πρόκειται νὰ σὲ γλυτώσῃ. Καμμιά ἀπολύτως, οὐδὲ τὸ λέω ἐγώ, ὁ Μάσμπυ!

Τὸ Ἑλληνόπουλο στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ πυροβολεῖ δύο φορές, ἀλλὰ σὰν ἀπάντησι παίρνει ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Μὴ θυμώνεις, Τζιμ Ἀνταμς καὶ χαλᾷς ἀδίκαια τίς σφαῖρες σου. Ἀκουσε τὴ συμβουλὴ τοῦ Μάσμπυ καὶ παραδῶσου. Ξέρει τί σκέφτεσαι. Περιμένεις βοήθεια ἀπὸ τοὺς

φίλους σου, αλλά αυτή ή βοήθεια δέν πρόκειται νά φθάση ποτέ! "Όπως έπεσες έσθ στην παγίδα, έτσι έπεσαν και οι φίλοι σου και τώρα βρίσκονται στά χέρια μου. Ούτε από τό σερίφη του Ράσκειτ μήν περιμένης βοήθεια. 'Από κανέναν, Τζιμ 'Ανταμς! "Έπεσες στην παγίδα μου και δέν υπάρχει έλπίδα σωτηρίας γιά σένα.

'Ο Τζιμ νοιώθει την καρδιά του νά σφίγγεται από ένα άόρατο χέρι. Τά λόγια του Μάσμπυ του στοιχίζουν πολύ. Φοβάται ότι και οι φίλοι του έπεσαν στην παγίδα του κακούργου, όπως έπεσε κι' ό ίδιος... "Αν συνέβη αυτό, τότε, δέν υπάρχει πραγματικά, καμμία έλπίδα. Μόνο ένας μπορεί νά τόν βοηθήση. 'Ο Θεός.

Τό 'Ελληνόπουλο πυροβολεί πρός την κατεύθυνση του δόγμου...

Κάνει τό σταυρό του, τό παιδί και σπλώνει τ' αυτιά του πρός τό μέρος του χωριού. Έκτός από τά γαυγίσματα των σκυλιών και τά λυσσασμένα ούρλιαχτά τους, δέν ακούγεται τίποτε άλλο... 'Υπολογίζει τό χρόνο και διαπιστώνει πώς οι φίλοι του θά έπρεπε νά είχαν φθάσει, τώρα... Γιά νά μήν έρθουν, σημαίνει πώς ό Μάσμπυ του είπε την αλήθεια. Πώς οι αγαπημένοι του φίλοι βρίσκονται στά χέρια του...

— Παραδόσου, Τζιμ 'Ανταμς! άντηχει και πάλι ή φωνή του Μάσμπυ. 'Εσθ θά μεταιώσης, αν δέν παραδοθής!

Δυό λεπτά άργότερα, από τόν άνήφορο της πλαγιάς, ακούγεται ένας παράξενος θόρυβος. Δέν άργεί νά καταλόβη τί συμβαίνει. Οι κακούργοι κατρκυλούν μεγάλες και μικρές πέτρες... Και τό κάνουν αυτό, γιά νά τόν αναγκάσουν νά σκύψη τό κεφάλι και νά προχωρήσουν πρός τό μέρος του χωρίς νά τούς δει...

Αυτό συμβαίνει, πραγματικά. "Όταν σταματούν οι πέτρες, ακούει ένα θήξιμο κοντά του... Δέν τολμά νά σπρώξει τό κεφάλι του και νά πυροβολήση... Μόνο τ' αυτιά του έχει τεντωμένα... Και τό δευτερόλεπτα κυλούν δραματικά, γεμάτα αγωνία... 'Ο θάνατος πλησιάζει γιά τό παιδί, δέν υπάρχει άμφιβολία...

Ξαφνικά, δυό σιλλουέττες όρθώνονται μέσα στη νύχτα, πλάι-πλάι... Ένα πιστόλι έκτυρσοοκροτεί κι' είναι θαύμα τό πώς ή σφαίρα του δέν πετυχαίνει τό 'Ελληνόπουλο. Χωρίς καθυστέρηση, πατάει τή σκανδάλη και οι δυό κακούργοι πέφτουν... "Όμως, δυό άλλοι έρχονται πιά πίσω, κι' άλλοι δυό άριστερά, κι' άλλοι τρεις δεξιά... Τό πιστόχει έξη σφαίρες κι' έχει ρίξει τρεις... Τό πολύ νά σκοτώση άλλους τρεις ακόμα. Κι' ύστερα;

— Τόν θέλω ζωντανό! ακούγεται τό ούρλιαχτό του Μάσμπυ. Θά τόν σκοτώσω εγώ.

Τή στιγμή εκείνη, συμβαίνει κάτι άπροσδόκητο, κάτι άπίστευτο... Χωρίς νά πατήση τή σκανδάλη, τό 'Ελληνόπουλο, βλέπει δυό από τούς κακούργους νά πέφτουν... 'Υστερα τρίτος και τέταρτος... Οι άλλοι εξαφνιάζονται και τό βάζουν στά πόδια...

— Μας χτυπούν από πίσω! φωνάζει κάποιος.

'Ο Τζιμ άνασπώνει τό κεφάλι του και πυροβολεί έναν κακούργο... "Υστερα γε-

μίζει το πιστόλι του και, πριν προλάβει να πυροβολήσει, βλέπει... ένα μαύρο καθαλάρι πάνω σ' ένα κατάμαυρο άλογο, να καλπάζει σαν σίφουνας στην πλαγιά... 'Η καρδιά του γεμίζει χαρά και συγκίνησι γιατί, δέν άργει ν' αναγνωρίσει τον μαύρο καθαλάρι. Είναι ένας παλιός φίλος, που τον έχει συναντήσει πολλές φορές, ως τώρα. 'Ο μασκοφόρος ιππότης της Καλιφόρνια, ο τιμωρός των κακούργων και υπερασπιστής των άδικημένων. 'Ο σενιόρ Ζορρό!

— Σενιόρ Ζορρό! φωνάζει, ενώ μέσα από το δάσος άντηχουν τα ποδοβολήματα των κακούργων, που φεύγουν πανικόβλητοι.

'Ο Ζορρό κρατάει τα χαλινάρια του άλογου του και στρέφεται προς το μέρος της φωνής, που του φαίνεται πολύ γνωστή.

— Σενιόρ Ζορρό! φωνάζει πάλι ο Τζιμ, θγαίνει από τη λακούβα και τρέχει προς το μέρος του.

'Ο μασκοφόρος ιππότης γνωρίζει, τώρα, το παιδί.

— Τζιμ Άνταμς! φωνάζει και ηηδάει 'άπό το άλογό του.

Σε λίγο, οι δυο θρυλικοί υπερασπιστές του νόμου, άγκαλιάζονται με συγκίνησι.

— Τζιμ Άνταμς, πόσον καιρό είχα να σε δω; λέει ο Ζορρό. 'Όστε έσένα είχαν κυκλώσει οι κακούργοι;

— Ναι, σενιόρ Ζορρό. Κι' έφθασες στην πιο κρίσιμη στιγμή. Άν δέν έρχόσουν, ίσως αυτή τη στιγμή να ήμουν νεκρός!

— Μά έσύ είσαι γεμάτος αίματα, Τζιμ Άνταμς!

— Δέν είναι τίποτα, σενιόρ Ζορρό. Ένα μικρό γρατζούνισμα.

Το παιδί άκόμη δέν μπορεί να πιστέψει πως σώθηκε.

— Πού να τό φαντασθώ ότι πυροβολούσαν έσένα, οι κακούργοι, λέει ο μασκοφόρος ιππότης. Τι γίνονται οι φίλοι σου; Είναι μαζί σου;

— Ναι, σενιόρ Ζορρό. Ήταν μαζί μου πριν μισή ώρα, αλλά... τώρα φοβάμαι ότι δέν θα τους ξαναδω...

— Γιατί; λέει άνήσυχος ο σενιόρ Ζορρό. Τι συμβαίνει;

Με λίγα λόγια, τό Έλληνόπουλο του διηγείται όλη την περιπέτειά τους στο Ράσκει.

— Όπως καταλαβαίνεις, λέει στο τέλος, στον μασκοφόρο ιππότη, άνησυχώ τρομερά

για τους φίλους μου. Για να μην έρθουν να με βοηθήσουν, σημαίνει ότι έχουν πέσει πραγματικά στα χέρια των κακούργων. Έσύ, όμως, σενιόρ Ζορρό, πως βρέθηκες εδώ;

— Είχα άκούσει πως στην περιοχή αυτή συνέβαιναν παράξενα πράγματα, Τζιμ Άνταμς και αποφάσισα να έρθω. Χαίρομαι πολύ που έφθασα πάνω στην πιο κρίσιμη στιγμή και σ' έσωσα από τα χέρια των κακούργων. Πρέπει τώρα, να πάμε μαζί στο Ράσκει, για να δούμε τί συμβαίνει με τους φίλους σου. Θα λυπηθώ πολύ, αν πάθαινε τίποτα ο Πεπίτ Γκονζάλες. Άνέβα στ' άλογό μου, Τζιμ.

— Πριν πάμε στο χωριό, λέει το Σπαρτιατόπουλο στον μασκοφόρο ιππότη, θα πρέπει να περάσουμε από το ράντς του Κόντελ, για να δούμε τί συμβαίνει. Μου έστειλε πραγματικά τό σημείωμα με τον ζητιάνο ή κόρη του Κόντελ, ή κάποιος άλλος;

Όπου ο Μικρός Σερίφης μαθαίνει την αλήθεια...

ΤΟ ΘΥΛΙΚΟ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΕΡΑ ΑΝΗΣΥΧΟ για την τύχη των φίλων του, αλλά και ρεται γιατί, τώρα, θα έχη τη βοήθεια του

θρυλικού Ζορρό που τον τρέμουν όλοι οι παράνομοι της Καλιφόρνια. Ηηδάει στα καπούλια του άλογου του και του δείχνει τό ράντς του Κόντελ. Μέσα σε δυο λεπτά, φθάνουν έξω από την πόρτα του και χτυπούν. 'Ο Ζορρό παραμερίζει

κι' έτσι, όταν η γυναίκα του Κόντελ ανοίγει, βλέπει μπροστά της μόνο τό Έλληνόπουλο.

— Τι θέλεις, παιδί μου, τέτοια ώρα; ρωτάει. Δέν άκουσες τους πυροβολισμούς;

— Με συγκωρής που σε άνησυχώ τέτοια ώρα, της λέει το παιδί, αλλά πρόκειται για κάτι τό πολύ σοβαρό. Έκείνη τη στιγμή, παρουσιάζεται και ο Ζορρό και ή γυναίκα, όταν τον βλέπει έτσι μαυροντυμένο, γουρλώνει τα μάτια από τον τρόμο.

— Μην άνησυχής, τής λέει χαμογελώντας τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι ὁ σενιὸρ Ζορρό. Ἀσφαλῶς θά ἔχης ἀκουστὰ τὸ ὄνομά του.

Μπαίνουν μέσα καὶ ὁ Τζιμ τραβάει τὸ αὐρπη. Μιά πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἡ κόρη τοῦ Κόντελ. Βλέπει τὸ Ζορρό μὲ τὴ μάσκα κι' αὐτὴ κι' ἐτοιμάζεται νὰ ξεφωνίσῃ σπαρακτικὰ ἀπὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ ὁ Τζιμ φέρνει τὸ χέρι του στὰ χεῖλη καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ σιωπᾷ.

— Εἰμαστε καὶ οἱ δύο φίλοι σας καὶ θέλουμε τὰ καλὸ σας, τής λέει. Ἐχεῖς ἀκούσει γιὰ τὸν σενιὸρ Ζορρό;

— Naί, λέει ἡ κοπέλλα καὶ παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα γιὰ νὰ συνέλθῃ. Δὲν πιστεύω ὅμως, ὅτι ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. Ἐκὼ ἀκούσει καὶ γιὰ σένα πολλά, Τζιμ Ἀνταμς. Ἐνα βράδυ, τὸν περασμένο χειμῶνα, φιλοξενήσαμε ἕναν Ἕλληνα ἀπὸ τὸ Τέξας, καί, μᾶς μίλησε γιὰ σένα καὶ τὰ ἀπίστευτα κατορθώματά σου. Μά... θεέ μου! Τὸ χέρι σου εἶναι γεμάτο αἱματά!

— Ἀν θέλετε φέρνετε λίγο οὐίσκυ νὰ καθαρίσω τὴν πληγὴ μου, τοὺς λέει χαμογελώντας τὸ Ἑλληνόπουλο.

Μέσα σὲ δέκα λεπτά, οἱ δύο γυναῖκες τοῦ περιποιοῦνται τὴν πληγὴ, πού μοιάζει μὲ γρατσουνίσμα καὶ δὲν τὸν πονάει. Τώρα αἰσθάνεται ἀρκετὰ καλά, τὸ Ἑλληνόπουλο. Βγάζει, τότε, ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ σημεῖωμα πού τοῦ ἔδωσε ὁ Ζηπίανος καὶ τὸ δείχνει στὴν κοπέλλα.

— Εἶναι δικό σου γράψιμο αὐτό; τὴ ρω-

τάει.

Ρίχνει μιὰ ματιὰ τὸ κορίτσι καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της.

— Ὁχι, λέει.

Ὁ Τζιμ τής δίνει ἓνα μολύβι.

— Γράψε μου τ' ὄνομά σου τὴν παρακαλεῖ.

Ἡ κοπέλλα γράφει τ' ὄνομά της καὶ ὁ Τζιμ διαπιστώνει ὅτι τοῦ λέει τὴν ἀλήθεια. Ὁ γραφικὸς της χαρακτήρας δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὸν χαρακτήρα τῆς ἐπιστολῆς πού τοῦ ἔδωσε ὁ Ζηπίανος.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ μητέρα της.

— Μήπως μοῦ στείλατε ἓνα σημεῖωμα μὲ κάποιον Ζηπίαν; τίς ρωτᾷ τὸ παιδί.

Καὶ οἱ δύο γυναῖκες κουνοῦν ἀρνητικὰ τὰ κεφάλια τους. Κι' ὅταν ὁ Τζιμ τοὺς δίνει νὰ διαβάσουν τὸ σημεῖωμα, μένουν μὲ διαπλάτα ἀνοιγμένο στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Ὁχι, λέει ἡ γυναῖκα τοῦ Ἄρς Κόντελ. Δὲν τὸ στείλαμε ἐμεῖς αὐτό.

— Ἦταν μιὰ παγίδα, πού λίγο ἔλλειψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὸ θάνατο, λέει τὸ παιδί. Ὁμως, θά σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ λέγατε γιὰ ποῖό λόγο ἦρθε ὁ Ἄρς Κόντελ στοῦ ξενοδοχείου καὶ θέλησε ν' ἀνέβῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ μπαλκονιοῦ; Μήπως εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔρχοταν νὰ βρῇ ἐμένα;

— Δὲν ξέρουμε τίποτε, ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκα. Σᾶς τὸ εἶπαμε καὶ προχθές, μὲ τὸ σερφιν.

— Εἶμαι οἰγούρος ὅτι ξέρετε, ἀλλὰ φοβόσαστε νὰ μιλήσετε, λέει τὸ παιδί.

— Naί, παραδέχεται τὸ κορίτσι, κυττάζοντας κατὰματα τὸ Ἑλληνόπουλο. Ξέρουμε πολλὰ πράγματα.

— Ἄλμα! τὴ μαλώνει ἡ μητέρα της. Τί εἶναι αὐτὰ πού λές;

— Θὰ τὰ πῶ ὅλα, μητέρα, ἀποφασίζει τὸ κορίτσι, πού τὸ λένε Ἄλμα.

— Θὰ μᾶς σκοτώσουν, κόρη μου! Ἐταί, ὅπως σκότωσαν τὸν πατέρα σου. Καὶ δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴ δική μου ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ τὴ δική σου.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, τοὺς ὑπόσχεται τὸ παιδί, πῶς ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ὁ Ζορρό, θὰ σᾶς ὑπερασπίσουμε καὶ μόνο ὅταν πεθάνουμε ἐμεῖς, θὰ σᾶς πειράξουν.

— Θὰ μιλήσω! λέει ἡ Ἄλμα. Ἐστὼ κι' ἂν μὲ σκοτώσουν. Εἶναι ντροπὴ μας νὰ μὴ

 * Τὸ ἕνα τεῦχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗΣ *
 * εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ τὸ *
 * τεῦχος πού θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπόμενη *
 * ἑβδομάδα, τὸ 179, μὲ τὸν τίτλο : *
 *
 * **Βάγια Κὸν Ντίος** *
 * ~~~~~ *
 * εἶναι καλύτερο ἀπ' ὅλα! Διαθάζοντάς *
 * το θὰ ζήσετε στιγμὲς ἀγωνίας παρακολουθώντας τοὺς δύο γίγαντες τοῦ *
 * Οὐέστ στὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴν *
 * ὑπεράσπισι τοῦ νόμου. *
 * *****

μιλάμε, μπτέρα! Σκότωσαν τὸν πατέρα καὶ πρέπει νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸ θάνατό του. "Ο-λοι μέσα στὸ Ράσκει γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ φοβοῦνται νὰ μιλήσουν, γιατί εἶναι ὅλοι ἄνθρωποι. Τζιμ "Ανταμς, ὅταν ὁ πατέρας μου ἔμαθε ὅτι ἦρθες στὸ Ράσκει, ἀποφάσισε νὰ ἔρθῃ τὴ νύχτα νὰ σὲ βρῇ, νὰ σοῦ τὰ πῇ ὅλα καὶ νὰ ζητήσει τὴ βοήθειά σου, γιατί εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, ὅστε-ρα ἀπ' ὅσα μᾶς εἶχε πῇ ὁ πατριώτης σου ἀπὸ τὸ Τέξας, γιὰ τὰ κατορθώματά σου. "Ο-μως, τὸν πῆραν εἰδησι καὶ τὸν σκότωσαν τὴ

στιγμὴ πού ἀνέβαινε τὶς σκάλες.

— Πές μου τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ρωτῶ ἀνυπόμονος ὁ Τζιμ.

— Ἡ περιοχὴ μας ἦταν πολὺ ἥσυχη, Τζιμ "Ανταμς, ὅταν μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε ἡ σπεῖρα τοῦ Μάσμπυ καὶ ἄρχιζε νὰ ληστεύῃ καὶ νὰ σκοτώνῃ. "Ἐνα βράδυ μπῆκαν στὸ Ράσκει καὶ σκότωσαν τὸ σερίφη. Τὴν ἄλλη μέρα ἀνέλαβε σερίφης ὁ Λῆ...

— Αὐτὸς πού εἶναι καὶ σήμερα σερίφης;

— Ναί. Δὲν κατάγεται ἀπὸ τὸ Ράσκει κι εἶχε ἔρθῃ πρὶν ἓνα χρόνο στὸ χωριὸ

ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕ-ΡΙΦΗΣ», τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ», τοὺς τόμους καὶ ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε στὰ ἐξῆς βιβλιοπωλεῖα, περὶ πλεοναῖς ἢ καταστήματα:

ΑΡΓΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Κ. ΜΑΛΛΙΑΡΟΥ.
 ΝΕΜΕΑ: Περίπτερον ΚΩΝ ΜΑΖΟΥ.
 ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον Μ. ΚΑΛΟΓΕΡΟ-ΠΟΥΛΟΥ & Γ. ΒΕΡΓΟΥ, Βασιλέως Κων-σταντίνου 30.
 ΤΡΙΠΟΛΙΣ: Περίπτερον ΚΩΝ. ΑΣΙΟΥΡΑ, πλα-τεῖα Καλοκοτρώνη.
 ΣΠΑΡΤΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀφών ΛΑΜΠΡΟΠΟΥ-ΛΟΥ, Κων. Παλαιολόγου 24.
 ΚΑΛΑΜΑΤΑ: Περίπτερον ΚΩΝ. ΤΣΙΜΟΓΙΑΝΝΗ, Πλατεία 23ης Μαρτίου.
 ΜΕΣΣΙΝΗ: Βιβλιοπωλεῖον Κ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ, Μπούκας 7.
 ΦΙΛΙΑΤΡΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀφών ΓΕ-ΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.
 ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀφών ΚΑΓΙΑΦΑ.
 ΚΟΠΑΝΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ν. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.
 ΖΑΧΑΡΩ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΚΩΝ. ΚΑ-ΤΣΑΡΟΥ.
 ΠΥΡΓΟΣ: Περίπτερον ΑΝ. ΛΑΜΠΑΟΥΝΑ, πλα-τεῖα Ἡρώων.
 ΠΛΑΤΑΝΟΣ (Πύργου, Ἡλείας): Περίπτερον Κ. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ.
 ΠΑΤΡΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, Ἀγίου Νικολάου 16.
 ΑΙΓΙΟΝ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΤΕΜΠΗΣ ΖΑΓΚΛΙΦΑ.
 ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀφών ΤΡΙΤΑ-ΚΗ.
 ΚΙΑΤΟ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΟΔ. ΑΝ-ΔΡΟΥΤΣΟΥ.
 ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον ΝΙΚ. ΣΚΟΥΤΕΡΗ.
 ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΝΙΚ. ΑΛ-ΜΠΑΝΗ.
 ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ν. ΔΡΑ-ΚΟΠΟΥΛΟΥ, Χωρ. Τρικουπῆ 2.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ΠΑΝ. ΜΟΣΧΟΝΑ, Παπαστράτου 53.

ΦΙΛΙΠΠΙΑΔΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΧΡ. ΟΙ. ΚΟΝΟΜΟΥ.

ΑΡΤΑ: Κατάστημα φιλικῶν ΝΙΚ. ΜΠΑΡΩΝΟΥ.
 ΠΡΕΒΕΖΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΤΣΙΑΝΗ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΑΘ. ΚΟΥΜΠΛΩΜΑ-ΤΗ, Ἐλευθ. Βενιζέλου 170.

ΛΕΥΚΑΔΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀφών ΤΣΙΡΙΜΠΑΣΗ
 ΚΕΡΚΥΡΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΑΠΟΣΤ. ΜΠΟΥΡΑ, Λεωφόρος Γεωργίου Α' ἀριθμ. 6.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΑΘ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ
 ΛΑΡΙΣΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Γ. ΠΑΓΑΝΟΥ.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Περίπτερον ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΦΩΚΑ-Ι-ΔΗ, Βασιλέως Γεωργίου 49.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον ΝΤΙΝΟΥ ΛΙΑΝΑΡΙΔΗ, Καρτάλη 43.

ΡΟΔΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον ΝΙΚ. ΓΑΛΑΝΟΥ, Νέα Ἀγορά.

ΛΑΜΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ & Σία.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀφών ΒΕΡΓΟΥ.

ΘΗΒΑΙ: Βιβλιοπωλ. ΣΤ. ΧΑΤΖΗ-ΙΩΑΝΝΟΥ.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ΔΗΜ. ΑΣΤΕΡΝΑ-ΚΗ, ὁδὸς ταγμ. Τζουλάκη.

» Βιβλιοπωλεῖον ΙΩΑΝ. ΜΑΡΚΑΚΗ, ὁδὸς Ἐδων 7.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ Κρήτης: Βιβλιοπωλεῖον ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΑΚΗ.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον Ν. ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗ, ἔναντι Πάρκου.

ΧΑΝΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΡΗΓΟΥΛΑΣ ΛΗΜΝΙΟΥ, Πλατεία Σοφ. Βενιζέλου.

» Βιβλιοπωλεῖον ΚΥΡΑΣ ΒΟΛΑΝΗ, Χρυσο-στόμου Ἐπισκόπου.

» Βιβλιοπωλεῖον ΜΑΡΙΝΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΗ, Πλατεία 1886.

ΧΑΛΚΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΙΩΑΝ. ΣΙΑ-ΜΕΛΑ, Ἀδάντων 6.

ΜΕΓΑΡΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ΑΝ. ΓΙΑΝ-ΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΣΑΜΟΣ (Χαρίον Μυτιληναί): Βιβλιοπωλεῖον ΚΩ-ΜΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

ΚΑΡΠΑΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον ΗΛ. ΛΟΓΟΒΕΤΗ.
 ΦΑΡΣΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον ΤΣΑΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
 Λαμίας 38.

μας. Μας υποσχέθηκε, όμως, ότι θα πολέμησε τον Μάσμπυ και του δώσαμε το αστέρι του σερίφη. Άλλά, ο Λή αποδείχθηκε ανάξιος να φορά το αστέρι του νόμου. Μαζί με μια συντροφιά φίλων του, άρχισαν να τρομοκρατούν την περιοχή. Ζητούν από κάθε κάου-μπού εκατό δολάρια το μήνα, για να τον υπερασπίσουν από τον Μάσμπυ. Κι' όποιος άρνείται να τα δώσει, άργά ή γρήγορα θα βρεθεί νεκρός...

—Ώ! λέει το Έλληνόπουλο. Ποιός τον σκοτώνει;

—Ο σερίφης λέει πώς τον σκοτώνει ο Μάσμπυ. Όμως, πολλοί λένε πώς τους σκοτώνει ο ίδιος ο σερίφης, όποιον δεν πληρώνει τα εκατό δολάρια. Ο πατέρας μου έλεγε ότι ο σερίφης και ο Μάσμπυ είναι συνεννοημένοι γιατί, όσες φορές έχουν θρεφθεί αντιμέτωποι και πολεμούν, δεν έχει σκοτωθεί ποτέ, κανένας από τους ανθρώπους ούτε του Μάσμπυ, ούτε του σερίφη.

—Είναι φανερό πώς αυτό συμβαίνει, λέει το παιδί. Τρομοκρατούν και οι δυο την περιοχή... Ο σερίφης, δηλαδή, είναι χειρότερος κακούργος από τον Μάσμπυ.

—Ναι, Τζιμ Άνταμς. Άλλοίμονο σέ κείνον που θα τολμήσει να μην πληρώσει τα χρήματα, ή να διαμαρτυρηθεί. Είναι σίγουρο πώς θα πεθάνει. Περνάμε τραγικές μέρες στο Ράσκετ... Ο σερίφης μας λέει,

τάχα, πώς έχει τηλεγραφήσει να έρθει στρατός, για να χτυπήσουν τον Μάσμπυ, αλλά είναι ψέματα. Ο τηλεγραφητής δεν έχει στείλει κανένα τέτοιο τηλεγράφημα, είμαι σίγουρη γι' αυτό... Έμαθα πώς ψάχνετε χθές το βράδυ να βρήτε ένα νεκρό και δεν τον βρήκατε. Άν ψάχνετε στο γραφείο του σερίφη, θα τον βρίσκατε όπωσδήποτε...

Το παιδί κουνάει το κεφάλι του πολλές φορές.

—Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία πώς ο σερίφης είναι συνεννοημένος με τον Μάσμπυ, λέει στις δυο γυναίκες και στο Ζορρό. Όταν προχθές, βγήκαμε από το σπίτι σας, οι άνδρες του Μάσμπυ μου έστησαν παγίδα, αφού χώρισα πρώτα με το σερίφη και το βοηθό του. Εύτυχώς ότι, κάποιος τους πήρε είδηση και μου φώναξε πίσω από κάποιο παράθυρο να προσέχω, διαφορετικά, θα ήμουν νεκρός αυτή τη στιγμή.

Το Έλληνόπουλο σπικάνεται.

—Σ' εύχαριστώ πολύ, λέει στο κορίτσι. Είχες το θάρρος να πής την άλήθεια και να βοηθήσεις το νόμο, πράγμα που δεν το έκανε κανείς από το χωριό. Να είσαι σίγουρη ότι οι κακούργοι θα τιμωρηθούν.

—Αυτή θα είναι ή μεγαλύτερη ίκανοποίησή μου για μένα, Τζιμ Άνταμς. Αυτή θα είναι ή έκδική μου για το θάνατο του αγαπημένου μου πατέρα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Άπόδοσι στα Έλληνικά
ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

COPYRIGHT 1966

Ο "ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ", — ΕΤΟΣ 4ον — ΤΕΥΧΟΣ Νο 178

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 2 — ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1 — 5ος ΟΡΟΦΟΣ — ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 125) — ΤΗΛΕΦ. 221-834 & 235-271 — ΕΚΔΟΤΑΙ: «ΘΕΜΟΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ & ΣΙΑ Ο. Ε.» ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΜΠΑΖΗΣ
(Έπιστολές και έπιταγές να απευθύνονται πάντα εις τόν κ. Θέμον Άνδρέουπουλον)

Ο Δαντές του διηγήθηκε την ιστορία και στο τέλος κατέληξε:

—“Αν θέλω να βρω από δω μέσα, είναι για να μάθω ποιός ήτανε τὰ ἄτιμα σχέδια τῆς σνομωσίας ἐναντίον μου, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρά, ἀπάνθρωπα!

Ο Ἀββάς κοίνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ φανταστῇς ποιὸς σὲ προδῶσε, τοῦ εἶπε. Ἀσφαλῶς ὁ Δαγκλάρο μὲ τὸν Φερνάνδο, τὸν ἐξάδελφόν τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου. Καὶ ὁ ἀντεισαγγελέας Βιλφόρο σοῦ ἔδωσε τὸ τελευταῖο χτύπημα.

—Ο Βιλφόρο εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε ὁ Δαντές. Ἐκαμε τὸ γράμμα γιὰ νὰ μὴ μὲ ἐνοχοποιήσῃ...

—Ἐκαμε τὸ γράμμα γιατί ὁ Νοαριέ, στὸν ὁποῖο ἀπευθυνόταν, εἶναι πατέρας του! τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀββάς Φαρία. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ Βονακάριου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλιά. Κατάλαβες, τώρα, ποιὸς σὲ ἔκλεισε ἐδῶ μέσα; Ο Βιλφόρο! Γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς πὼς ὁ πατέρας του εἶναι συνωμότης καὶ χάσῃ κι' αὐτὸς τὴ θέσι του, σὲ ἔκλεισε ἐσένα γιὰ ὅλα σου τὰ χρόνια στὶς φυλακὲς τοῦ Ἰρ!

—Θεέ μου, πὺν νὰ τὸ φαντασθῶ!, ἔκανε κατὰ-πληκτος ὁ Δαντές.

Μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὁ Δαντές παρεκάλεσε τὸν ἀββά νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μαχαίρι του - πού εἶχε φτιαχίει ἀπὸ ἓνα κομμάτι σίδηρο - ν' ἀρχίζῃ νὰ σκάβῃ κι' αὐτὸς τοὺς τοίχους, μήπως τυχὸν καὶ κατορθώσῃ καμμιὰ μέρα νὰ βγῇ.

Ο ἀββάς τοῦ ἔκανε τὴ χάρι καί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ δύο κατάδικοι, ἀρχισαν νὰ πηγαίνοῦν χωριστοὶ ὁ ἓνας στὸ κελλὶ τοῦ ἄλλου, νὰ συζητοῦν καὶ νὰ κυλοῦν πρὸς εὐχάριστα τώρα οἱ ὥρες τους. Ο ἀββάς, μάλιστα, πού ἦταν πολὺ μορφωμένος, ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ πολλὰ πράγματα τὸν Δαντές. Χρησιμοποιώντας ὡς πινάκους τοὺς τοίχους, τὸν ἔμαθε ξένες γλώσσες, μαθηματικά, γεωμετρία, γραμματικὴ, γεωγραφία, ἀστρονομία καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα. Ο Δαντές οροφῶσε ἀπλῶς ὅτι τὸν μάθαινε ὁ ἀββάς γιατί μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σκότωνε τὸ χρόνον πού ἦταν τόσο μονότονος καὶ κουραστικὸς μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄγκρα κελλιά.

Ο ΔΑΝΤΕΣ ΔΡΑΠΕΤΕΤΕΙ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, καθὼς ὁ Δαντές ἐπισκέφθηκε τὸ κελλὶ τοῦ ἀββά Φαρία, βρῆκε τὸ γέρο φίλο του καὶ διάσκαλόν του νὰ δογνῇ πάνω στὸ ἀχυρῆνο στοῦ αἵματος του. Γονάτισε δίπλα του καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

—Τί ἐπάθατε; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία.

—Δαντές... πεθάνω!, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀββάς. Σώθηκαν οἱ ὥρες μου, τὸ καταλαβαίνεις. Ὡ... πόσο λυτῶμαι πὺν θὰ σὲ ἀφήσω μόνο, χωρὶς συντροφιά...

Τὰ μάτια τοῦ Δαντές πλημμύρισαν δάκρυα.

—Δαντές, πρὶν πεθάνω, συνέχισε ὁ ἀββάς, θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικό. Δὲν ξέρεις... μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ βγῇς ἀπὸ δω μέσα, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ οἱ βουλὲς του ἀγνωστες. Ξέρεις γιατί κι' ἔκλεισαν στὰ κελλιά τὸν τραλλὸν; Ἐπειδὴ τοὺς ἔλεγα πὼς ἂν μὲ ἀφήναν νὰ δουλεψύσω ἀπὸ τὴ φυλαχὴ, θὰ τοὺς ἔκανα ὅλους πλούσιους. Ἐκεῖνοι νελούσαν καὶ μὲ κοροϊδία. νομίζοντάς με τραλλό. Πῶς θὰ μπορούσε, ἀνὰ λογίζονταν, ἓνας φτωχὸς καὶ κοροϊδιστὴς ἀν-

ΚΟΜΗΣ
ΜΟΝΤΕ-
ΧΡΗΣΤΟΣ

δὰς νὰ βοηθῇ τόσα χεῖματα γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ πλούσιους; Καὶ ὅμως, Δαντές, τὰ ἔχω αὐτὰ τὰ χεῖματα!

Ο Δαντές, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφήσῃ οὔτε στιγμή τὸ χέρι, τὸν ἀκούει μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα.

—Πρὶν ἀπὸ χρόνια, συνέχισε μὲ κουρασμένη καὶ ὅλο καὶ πρὸ ἀδύνατης φωνῇ, ὁ ἀββάς, ὑπηρετοῦσα ὡς γραμματικὴς τοῦ καρδινάλιου Σπάντα πὺν κατὰγεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ἐγγενῶν. Ο καρδινάλιος, λοιπὸν, πὺν ἐκτὸς ἀπὸ γραμματεὺς του ἦμουν καὶ φίλος του, μὺν διηγήθηκε πὼς ὁ πάπας Ἀλέξανδρος Βοργίας, δηλητηρίασε ἓναν πρόγονόν του, τὸν καρδινάλιο Καίσαρα Σπάντα, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν μεγάλη περιουσία. Ὅταν, ὅμως, ὁ σατανικὸς πάπας, ἔφαξε στὰ χαρτιά του προγόνου του, βρῆκε τὴ διαθήκη του πὺν ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Κληροδοτῶ στὸν ἀνηψιὸ μου τὰ κιβώτια μὲ τὰ βιβλία μου καὶ τὴν ἀγαπημένη μου Σύνοψιν». Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ βοηθῇ οὔτε ἓνα χρυσὸ σοκοῦδο!

Σ'Ο τελευταῖος κληρονόμος τοῦ Καίσαρος Σπάντα - σεντῆνισε ὁ ἀββάς - ἦταν ἐκεῖνος πὺν ὑπηρετοῦσα ἐγώ. Μὺν μίλησε μιὰ μέρα γιὰ ἓναν ἀμύθητο θησαυρὸ πὺν εἶχαν κρύψῃ οἱ πρόγονοί του, ἀλλὰ, ὅπου κι' ἂν ἔψαζε δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βρῇ.

Μιὰ μέρα, ὁ Σπάντα, πέθανε κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε συγγενεῖς, ἔφησε σὲ μὲνα τὰ βιβλία του καὶ τὴ Σύνοψιν. Ἐνα βράδυ, καθὼς διάβαζε τὴ Σύνοψιν, ἔσβησε τὸ κερί. Πῆρα τότε ἓνα λευκὸ χαρτί πὺν χρησιμοῦνε γιὰ σημάδι στὴ Σύνοψιν, τὸ ἔκοψα στὰ δύο καὶ τὸ πλησάσα στὸν τῆμα γιὰ νὰ τὸ ἀνάψω. Καὶ τότε... εἶδα μὲ κατὰληξί μου πὼς ἀρχισαν νὰ ξεφυτρώνουν κόκκινα γράμματα πάνω στὴ λευκὴ του ἐπιφάνεια! Κατάλαβα πὼς ἦταν γραμμένη μὲ συμπαθητικὴ μελάνη, μὲ μιὰ μελάνη πὺν γιὰ νὰ φανῇ χρειάζεται νὰ πλησίσῃς τὸ χαρτί κοντὰ στὴ φωτιά. Ἀπλῶς τὰ δύο κομμάτια τοῦ χαρτιοῦ στὴ φωτιά, ὥστε νὰ φανοῦν ὅλα τὰ γράμματα καὶ ἀρχισὰ νὰ διαβάσῃς...».

Ο ἀββάς ἀνασπρόκωθηκε μὲ κόπο, ἀπλῶσε τὸ σκελετωμένο χέρι του, ἔψαξε κάτω ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ ἔβγαλε ἓνα χαρτί.

—Αὐτὸ εἶναι, εἶπε στὸν Δαντές. Ἐνωσὲ τὸ καὶ διάβασέ το. Διάβασέ το πολλές φορές, νὰ τὸ μάθῃς ἀπ' ἔξω.

Ο Δαντές, περὶοργος, ἔνωσε τὰ δύο κομμάτια τοῦ χαρτιοῦ πὺν τὸ ἓνα εἶχε καὶ λιγάκι στήν ἄκρη καὶ ἀρχισε νὰ διαβάσῃ:

«Σήμερα, στὶς 25 Ἀπριλίου, μὲ προσκάλεσε σὲ δειπνὸν ὁ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ πάπας Ἀλέξανδρος ὁ ΣΤ καὶ ἐπειδὴ φοβῶμαι ὅτι μὲ δολοφονήσῃ καὶ μὲνα σάν τὸν Καρδινάλλο Κορράνα καὶ Μπεντιβόλιο, γιὰ νὰ μὲ κληρονομήσῃ, δηλώνω στὸν ἀνεψιὸ μου,

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΟΙ ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΑ ΧΑΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΙ ΚΑΙ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΜΠΙΛ...

—"Ερχονται Γιαπωνέζοι στρατιώτες με μιά βενζινάκατο! λέει ο Λίνγκ.

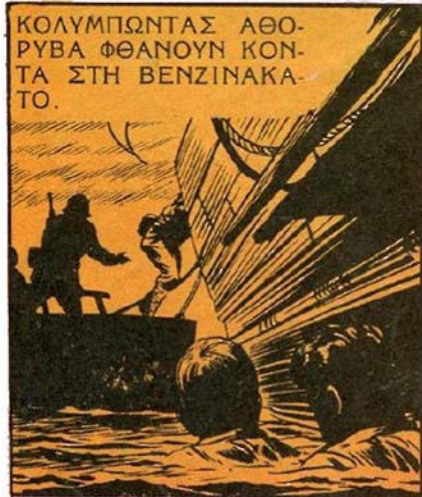

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΟΙΑΡΙΟ ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΠΗΔΟΥΝ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ.

ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ ΑΘΟΡΥΒΑ ΦΘΑΝΟΥΝ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟ.

ΚΑΙ, ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΟΥΝ ΣΤΗ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟ

(Συνέχεια στο έρχόμενο)